

กระโถนข้างฉัตรรมาลี

ฉบับที่ ๒๑ เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนธันวาคม ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : มันไม่โกรธไม่อะไร แต่ว่ามันเข้าใจว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ แล้วนั่งคอยความตาย เอ๊ะ วันแรกก็ยังไม่ตาย วันที่สองก็ยังไม่ตาย ก็นั่ง .... มันจะแบบไม่โกรธ ไม่นึกอยากได้ไม่อะไร ไม่มีความอะไรกับใครเลย คิดว่าสงสัย เอ้ย เราได้แล้ว ก็ไปนั่งรอความตาย เอ๊ะ ปกติวันหนึ่งต้องตาย ก็ไม่ตาย วันที่สอง พอวันที่สาม บ๊ิ๊บ อารมณ์ตก ?

ตอบ : มันตก มันก็คืนกลับสภาพเดิมของมัน ลักษณะนั้นโทษโยมไม่ได้นะ พระสมัยก่อนที่พระพุทธเจ้าอยู่ ท่านก็คิดว่าท่านสำเร็จอรหันต์แล้ว ท่านก็พยากรณ์ว่าตัวท่านเองเป็นพระอรหันต์แล้ว พระพุทธเจ้าถึงได้ไปเตือนว่ายังไม่ใช่ สังเกตอารมณ์จะเห็นว่ายังต้องใช้การกตมันอยู่ ไม่ใช่ได้แบบปล่อยวาง ถ้าหากว่าปัญญาถึงมันจะปล่อยไปเลย ฉะนั้นพออารมณ์คลายตัวลง ท่านก็ตกใจว่า เอ๊ะ เราโดนอาบัติปาราชิก คือ ขาดความเป็นพระชะแล้วมั้ง ? พระพุทธเจ้าท่านตัดสินให้ว่าไม่โดน เพราะพยากรณ์โดยความสำคัญผิด ที่อวดอุตริมนุสสรธรรมเพื่อต้องการลาภ ยศ ชื่อเสียง ต้องการให้คนเขาสรรเสริญเยินยอเราอะไรเหล่านั้นถึงจะเป็นต้องอาบัติปาราชิกขาดความเป็นพระ เพราะอวดในสิ่งที่ตัวเองไม่มี แต่อันนี้ตัวเองเข้าใจผิดไป ดังนั้นไม่ได้มีเจตนาที่จะอวดเพื่อผลประโยชน์ใดๆ ดังนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นอาบัติปาราชิก อันนั้นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งเกิดกับตัวอวดมาเองเหมือนกัน มีอยู่วันหนึ่งปีนั้นรู้สึกนอนในเรือทั้งปีเลยตอนที่ติดกับชาว

กระโถนข้างธรรมมาสน์

บ้านเขาเรื่องเรือหาปลา นอนในเรือทั้งปีเลย ก็ภาวนาไปเรื่อย กลางคืนไม่ค่อยได้นอนหรือเพราะว่าต้องคอยออกตรวจอยู่ทุกๆ ครึ่งชั่วโมงก็ว่าได้ เพราะฉะนั้นนอนคืนหนึ่งไม่เกินสองชั่วโมงเท่านั้นแหละ พายเรือทั้งคืน อันนี้ก็มันทำได้ มันอยู่ได้เพราะว่าอารมณ์ใจมันทรงตัวภาวนาอยู่ วันนั้นอารมณ์มันดีเป็นพิเศษ มันรู้สึก.. มันปล่อย มันวาง ไม่เอาอะไรกับใครไม่ยินดี ไม่ยินร้ายกับใครเลย เอ๊ะ นี่เราถ้าจะไปชะแล้วมั้ง ? ไซ้มัย ? ก็นี่นึกกันอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน คราวนี้หลวงพ่อก่อนเคยให้เอาไว้ว่า ทุกวันตอนเช้าให้เรายกจิตขึ้นเปรียบกับสังโยชน์อยู่ตลอดเวลา ว่าสังโยชน์ทั้ง ๑๐ ข้อ มีข้อไหนที่เรายังติดอยู่บ้าง ก็ไม่ต้องรอเช้า เราก็กวาดมันตอนนี้แหละ เผื่อถ้าหากว่ามันหลุดจริงๆ เราจะได้สบายใจชะทีหนึ่ง ว่า เออ.. ตอนนี้เป็นพระอรีย์เจ้าแล้ว ไซ้มัย ? ไล่ไปไล่มาติดครบ ๑๐ ข้อเลย การไล่สังโยชน์นี้เราต้องไม่เข้าข้างตัวเองนะ ถึงได้ต้องบอกว่าเราต้องหาจุดผิดพลาดจุดตำหนิต่อนตัวเองให้ได้ ที่เมื่อครั้งที่มีรายหนึ่งเขาบอกว่า เขาไม่ผิด บอกว่าเอ็งผิดตั้งแต่เกิดมาแล้ว ต้องหาข้อผิดให้ได้ นั่นแหละไล่ไปไล่มาติดครบ ๑๐ ตัวเลย เราเข้าใจผิด อารมณ์มันยังแบกอยู่ เพราะว่ามันใช้กำลังสมาธิกตมันอยู่ เพียงแต่ว่าวันนั้นมันนิ่งสนิทจริงๆ เราก็เลยเข้าใจผิดคิดว่าใช่ แต่ความจริงมันไม่ใช่

ถาม : แล้วตอนนี้ ๑๐ ข้อนี้ ติดครบมัยคะ ?

ตอบ : ก็ยังครบ ๑๐ เหมือนเดิม

ถาม : (หัวเราะ)

ตอบ : สามารถเขียนให้โยมอ่านได้ทุกข้อเลย (หัวเราะ) อย่าไปจับปลาไหลเลยเสียเวลาเปล่า

ถาม : ท่านยังไม่เปลอ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้เปลอไม่ได้หรอก สติมันต้องมากกว่าคนทั่วไป ชะด้วยซ้ำ โอกาสเปลอมันมี แต่จะเปลอเรื่องอื่น เรื่องนี้ห้ามเปลอ มีคนมา กระทุ้งจะเอาเรื่องหวยบอย บอกไม่ได้กินหรอก ถ้าหลวงพ่อสั่งห้ามก็คือ ห้าม เขาจะรอเราเปลอ ใช่มั้ย ?

ถาม : อธิบายให้เข้าใจอีกนิดหนึ่ง กลัวแต่ว่าจะเป็นการว่าเพื่อเจ้าค่ะ บางครั้งฝันถึง ใจคิดถึงหลวงพ่อก็ คิดถึงหลวงพ่อก็ คิดถึงหลวงพ่อก็จะ ขาด แต่เวลาคิดถึง แต่ช่วงหลังนี้ไม่ได้เป็นนะ ช่วงก่อนนี้ ประมาณเมื่อ ๒ ปีก่อน เวลาคิดถึง..คิดถึงท่านแล้วเหมือนใจจะขาด แบบพูดไม่ออก เหมือนกัน คิดถึง สุดๆ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดไง คำพูดอธิบายไม่ได้ เพราะว่าอารมณ์ใจมันเป็น บัจฉิตตัง รู้อเอง คราวนี้ต่อไป มันข่องใจตรงไหน

ถาม : ที่นี้ก็มาคิดว่า ปกติถ้าเราคิดถึงหลวงพ่อก็ คือ เราเห็นหลวงพ่อก็คือ เป็นเรื่องปกติใช่มั้ย ? ....

ตอบ : ไม่หรอก เราควรจะต้องคิดอย่างนั้นทุกๆ วัน คิดอยู่สม่ำเสมอชะ ด้วยซ้ำไป เพราะเป็นสังฆานุสสติ โดยเฉพาะตอนนี้หลวงพ่อบุญบพระ นิพพาน ต่อท้ายไปนิดหนึ่งว่าถ้าตายตอนนี้เราขอไปอยู่กับหลวงพ่อก็คือแล้ว กัน ได้ประโยชน์มหาศาล คนที่เคยทันหลวงพ่อก็ได้เปรียบคนอื่นเขาหลวง พ่อบุญกับเราอย่างไร ? หัวเราะอย่างไร ? เป่ายานัตถ์อย่างไร ? สั่งน้ำมูก อย่งไร ? เรานึกภาพออกหมด ชัดเจนมาก สังฆานุสสติ อย่งไรเสียถ้า หากว่าเราใช้ฆาน ๔ คอบกสถินเข้าไปด้วย มันก็ยังคงอาศัยภาพโยงมา ภาพนาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานสมควร แต่เนื่องจากว่าเราสัมผัสกับ

หลวงพ่อบุญมาตลอด ภาพหลวงพ่อบุญอยู่ในจิตอยู่ในใจของเราตลอดแล้ว พวก คล่องกลืนขนาดไหนก็เห็นไม่ชัดเท่าเราหรอก เพราะฉะนั้นตัวนี้เป็น สังฆานุสสติเต็มระดับ แล้วก็ถ้าหากเราจับเอาไว้อยู่ตลอดเวลาใจ ของเราจะอยู่กับบุญอยู่กับกุศลตลอด โดยเฉพาะตั้งใจว่าหลวงพ่อบุญบพระนิพพาน ถ้าตาย เราขอไปอยู่กับท่าน เราขออยู่กับพระ นิพพานด้วย ตัดปิดท้ายจบไปเลย ยิ่งจับภาพท่านอยู่ได้นานเท่าไร ยิ่งดีเท่านั้น

ถาม : ตอนนี้มีความรู้สึก เมื่อนึกถึงภาพหลวงพ่อบุญจะเห็นภาพหลวง พ่อบุญอยู่ ๑๐๐ ร้อยเมตร คือเป็นภาพหลวงพ่อบุญที่เป็นซากศพ แล้วจะรู้สึก ว่า เห็นภาพนั้นตลอด ต้องแก้หรือไม่คะ ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้ คือลักษณะของพุทธานุสสติก็ดี สังฆานุสสติก็ ดี ถ้าเรานึกถึงแล้วท่านมาในลักษณะอื่น อย่างเช่นว่า เราตั้งใจว่าจะเอา ภาพตอนท่านนั่ง เห็นท่านนอนแทน อันนี้จับเอาไว้ได้เลย เพราะว่าเป็น ตรงตามกองกรรมฐานนั้น แต่หากถ้าอย่างเช่นว่า เรานึกภาพกลืน แล้ว ภาพอื่นมาปรากฏแทน อันนั้นต้องทิ้งไป เพื่อหันมาจับภาพกลืนใหม่ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะไปแก้ เราก็หนีต่อเลย ว่า ผู้ที่ประเสริฐสุด อย่งหลวงพ่อบุญก็ยังไม่สามารถพ้นความตายไปได้ ตอนนี้ศพของ หลวงพ่อบุญก็อยู่เป็นหลักฐานยืนยันว่า ทุกอย่างมันไม่เที่ยงจริง ถ้าเรา ไปยึดถือมันหมายไม่ว่าจะท่านหรือว่าเรา เราก็ต้องทุกข์ เพราะฉะนั้นที่สุดท้ายมันไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้ ตัวเราก็ต้องเสื่อมสลาย ตายพังไปเช่นเดียวกับหลวงพ่อบุญเพราะฉะนั้น เราควรจะไปอยู่ที่ไหน ก็เอาตรงจุดนั้นส่งต่อไปเลย ตอนนี้หลวงพ่อบุญมรณภาพไปแล้ว ท่าน

ไปอยู่บนพระนิพพาน เราก็ขอไปอยู่กับท่านด้วย เอาภาพนั้นเป็น
อนุสสติต่อไปเลย สิ่งที่มาในนิมิตนี้ ถ้าหากว่าเราจับมันจะชัดเจน
กว่าใคร

ถาม : .....

ตอบ : จับไว้บ่อยๆ นึกถึงเสมอๆ ไว้ ยิ่งเห็นภาพนั้นชัดเท่าไร
ถ้าเราจะใช้ทิพจักขุญาณ เราก็จะใช้ได้ชัดเจนเท่าภาพที่เราเห็น ถ้าทำ
เป็นนี้ทุกอย่างมีประโยชน์หมด

ถาม : จะเป็นคนที่... มันจะหลงทางอยู่เรื่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร หลงไม่ไกลหรอก อย่างพวกเรา ออกนอกรทาง
หน่อยมันจะรู้ตัว เพียงแต่รู้ว่ารู้ตัว แล้วจะยอมกลับมั๊ย ? เท่านั้นเอง

ถาม : อย่างลมหายใจคะ ตอนนี้อย่างไรคะ มันใจ ใ้แก็กมันจะลม
หายใจไม่เหมือน เพราะปกติเราก็ภาวนาหายใจเข้าหายใจออกก็ตาม
ปกติณะคะ ๓ ฐาน แต่พอเป็นใ้แก็กเนีย มันจะอีกเรื่องหนึ่ง ?

ตอบ : บอกแล้วไงว่าอาตมาก็เจอปัญหาที่มาก่อน คราวนี้มันไม่ใช่อีก
เรื่องหนึ่งหรือมันเรื่องเดียวกัน ถ้าเราทำถึงจริง ๆ จะรู้ตัวเลยว่าทุก
ส่วนสัดของร่างกายของเราสามารถใช้หายใจแทนจมูกได้ทั้งหมด
อาตมามีอยู่ระยะหนึ่ง เลิกใช้จมูกหายใจอยู่หลายปีเลย คือมันสนุกนะ เอา
ส่วนอื่นหายใจแทน มันดี ลองทำดู ถ้าทำถึง แล้วมันทำได้จริง ๆ อันนี้ไม่ได้
พูดเล่นนะ เราจะใช้ส่วนไหนของร่างกายหายใจก็ได้ รุขุมขนตามผิวหนัง
ทุกส่วนใช้ได้หมด เพราะฉะนั้นเราเองปัญหาลมหายใจแค่นี้มันเรื่องเล็ก
มันจะหายใจยังงี้ก็ได้ ขอให้ใจเรามันอยู่กับที่แล้วก็แล้วกัน อย่างเช่นว่า
เราจับภาพพระอยู่ก็จับไป แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่ง มันอยากจะทำอีกทำ

ไหนตามที่มันเคยทำมาก็ทำไป แต่ส่วนหนึ่งซัก ๒๐-๓๐ เปอร์เซ็นต์จับ
ภาพพระ จับภาพพระนิพพานเอาไว้เป็นปกติของมัน

ถาม : ช่วงที่เราไม่ได้เล่น เราไม่ได้รำ เราก็จะ... เวลาเราหายใจเข้า
มันก็จะ... ?

ตอบ : มันเลย มันแทนที่จะอยู่แค่ศูนย์กลางกาย มันเลยลงไป เพราะ
ว่าตามการฝึกกำลังภายในเขาจะเอาจุดใต้สะดือลงไปเป็นหลัก

ถาม : เขาจะแค่นี้สุดลงไป ?

ตอบ : มันมากเลย ตอนบังคับให้หยุดนี้ ถ้าหากว่าเราไปฟังชานกับ
มัน มันนาน ก่อนหน้านี้ก็ไปบังคับให้มันหยุด บังคับอยู่ตั้งหลายปีว่ามัน
จะหยุดอยู่ได้ แต่พอมาฝึกมโนมยิทธิเสร็จถึงได้เข้าใจว่าจริง ๆ แล้ว
จะให้มันอยู่ส่วนไหนของร่างกายก็ได้ สนุกดี

ถาม : ไม่เข้าใจคะ ถ้าบอกว่า ถ้าเราดิ่งให้มันสุดไปข้างล่างเนีย
เราต้องการจับฐานอยู่ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปจับฐาน รู้ตามไปเฉยๆ ก็ได้ คือว่าถ้าตามวิสุทธิ
มรรคเขาจะมีแบบที่ว่าอุสุหนา คือจับการกระทบของมัน จะเป็นแบบฐาน
เดียว สามฐาน เจ็ดฐานแล้วแต่เรา อุสุหนา ไม่จำเป็นต้องจับการกระทบ
ก็ได้ เรารู้ลมตลอดไปเลย เพราะฉะนั้นอันนี้ของเราไม่ต้องไปจับจุดกระ
ทบมันแล้วรู้ยาวตลอดไปเลย มันไปถึงไหน ก็รู้ตามไป มันเคลื่อนไปทั่ว
ร่างกายก็เคลื่อนตามมันไป

ถาม : ถ้าอย่างนี้มันก็ไม่นิ่งนะสิคะ ?

ตอบ : จริง ๆ ตัวมโนมยิทธินี้มันเป็นส่งออกอยู่แล้ว แต่เพียงแต่
ว่าลักษณะของการส่งออก เราส่งอย่างมีสติด้วยการที่ว่าเรายึดจุด

ใจจุดหนึ่ง คือแบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งเอาไว้เสมอ อย่างเช่นว่า แบ่งความรู้สึกเกาะนิพพาน แบ่งความรู้สึกเกาะภาพพระไว้ ส่วนลมมันจะไปตรงไหนก็ดูตามมันไปเฉย ๆ

ถาม : เอ๊ะ อย่างนี้จิตเราไม่นิ่ง เตี้ยวเราก็จิตเกาะพระ แล้วจิตเราเกาะลมหายใจด้วย ?

ตอบ : แบ่ง จะ แบ่ง แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเกาะพระเอาไว้เป็นปกติ อีกส่วนหนึ่งก็ตามดูไป บางที่มันไปทุกส่วนของร่างกายเลย เส้นเลือดเล็กๆ มันก็เห็นยังกะอุโมงค์ใหญ่เบ่อเร่อขนาดรถไฟลอดใต้ดินสบายเลย

ถาม : ที่นี้ มันจะเป็นอย่างนี้ละ ส่วนหนึ่งก็รู้ลมหายใจ ส่วนหนึ่ง... อีกส่วนหนึ่งมันจับแสงอยู่ตรงนี้เอง ?

ตอบ : จับไปเถอะ แบ่งออกมากเท่าไรก็ได้ แต่ว่าความรู้สึกสุดท้ายของเราอย่าให้หลุดจากพระแล้วกัน ยังไง ๆ ก็ต้องคิดอยู่เสมอว่าภาพนี่คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านไม่อยู่ไหน นอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่านก็คืออยู่กับท่าน เราอยู่กับท่าน คือเราอยู่บนพระนิพพาน ความรู้สึกนี้อย่าคลายมันซะอย่าง อยากจะจับอะไร จับไปเถอะ

ถาม : แต่ไม่ใช่ฟัง ไม่ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ มันสามารถแยกจิต แยกกาย ทำอะไรหลายๆ อย่างพร้อมกันได้

ถาม : ก็เข้าใจว่าตัวเองฟัง ?

ตอบ : ฟังแบบนี้ฟังไว้บ่อยๆ แหละดี จะสังเกตว่าฟังแบบนี้

นิวรรณ์ ๕ มันเข้าไม่ได้

ถาม : โง่ .... ฉลาดน้อยไปหน่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ไม่มีใครฉลาดตั้งแต่ในท้องแม่หรอก

ถาม : ทำไมจิตเราไม่รวมเป็นหนึ่ง ?

ตอบ : เขาเองเขาฝึกกันแทบตายกว่าจะแยกมันได้ อันนี้มันแยกได้แล้วยังจะไปดึงมันกลับอีก

ถาม : .....

ตอบ : ต่อไปเราจะทำงานหลายๆ อย่างพร้อมๆ กันได้ มันคิดทีหนึ่ง ๓ เรื่อง ๔ เรื่องก็ได้

ถาม : ทุกที่ทำงานพร้อมกันสบาย ขายลูกขึ้นคะ คนมาสั่งก๋วยเตี๋ยวก็ คิดอยู่... คิดสตางค์เสร็จก็คิดจะนับลูกขึ้น นับไปคุยไป ๆ ลูกค้าเก่าๆ ก็เชื่อใจ มีอยู่วันหนึ่งลูกค้าใหม่มาถึง อื้อ นับอย่างนั้นมันไม่เอาหรอก ก็จะไม่เอา กะละมังใบหนึ่งบอก ถ้าเกินแม่แต่ลูกหนึ่ง ขาดแม่แต่ลูก ถู่นี้เอาไปเลย มันเป็นอย่างนั้น ที่นี้ก็เลยคิดว่า เราเนี่ย คือเวลามันนิ่งมันต้องรวมจิตให้เป็นหนึ่ง

ตอบ : แรก ๆ มันก็จำเป็น พอเสร็จแล้ว พอมันคงแล้ว เราก็หัดมัน ในระยะแรกมันเป็นการฝึก ระยะหลังนี้มันเป็นการใช้งานเคยได้ ยินหลวงพ่อพูดบ่อยๆ มัยว่า ฌาณใช้งาน คือลักษณะนี้ คือมันทรงฌาณอยู่ด้วย ขณะเดียวกันก็ทำอะไร ๆ ทุกอย่างไปพร้อมกันได้ดีกว่าจะถึงบางอ้อ อ้าว ผ่านตาไปไม่รู้เท่าไรแล้ว นั่นแหละ คำว่าฌาณใช้งานเขาเป็นอย่างนั้น สังเกตมัยที่หลวงพ่อบอกแล้วให้ฟังในประวัติหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานก็นั่งหัวเราะอยู่ คุยกับโยมเขาไป ไม่ได้ทำอะไรหรอก

บอกว่า รดเข้าไปลูก รดให้หนักเข้าไว้ เราเป็นต่อแล้ว รดน้ำมันต์เข้าไป หลวงพ่อก็รดไปเรื่อย ไม่เห็นหลวงปู่ปานนั่งเสกคาถา เข้าซงเข้าฉาณ อะไรเลย ทำไมยังต้องไปนั่งอีก ก็ทำยังไงอารมณใจมันก็ทรงตัวเป็นปกติ อย่างเช่นว่า เราคุยอยู่ตรงนี้ เราคุยไปเราคิดตามไปด้วยอะไรไปด้วยลอง จับอารมณข้างในเราสิ มันก็หนึ่งของมันอยู่อย่างนั้นแหละ ในเมื่อมัน หนึ่งของมันอยู่อย่างนั้น อาการภายนอกมันเป็นหน้าปากบ่อ คือ มัน กระเพื่อมไปตามกระแสภายนอกได้แต่น้ำก้นบ่อมันจะนิ่งอยู่ตลอด รักษาใจตัวนี้เอาไว้ให้ได้ ถ้าหากว่ากำลังใจเราอยู่อย่างนี้ได้ ตัวนิ วรณกีนเรายากเต็มที

ถาม : .....

ตอบ : อ้อ.. ใกล้ตายแล้วจะ รับรองได้ ไม่เกิน ๑๐๐ ปีเสร็จแน่ๆ

ถาม : สอง สามวันก็ฝันเห็นคนตายคะ ?

ตอบ : ฝันเห็นคนตายนี้เลข ๔ จะ เสียตายมันไม่ยอมเล่น ไม่จัน รวยไปแล้ว

ถาม : สงสัยว่า ถ้าเกิดเขามาขอบุญ เราสวดมนต์อุทิศส่วนกุศล ไปเขาไม่ได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก หนักปฏิบัติอย่างเรา พอเห็นมันต้องพิจารณา แล้วว่าต่อไปเราก็เป็นอย่างนั้น ในเมื่อต่อไปเราก็เป็นอย่างนั้น เรา พร้อมจะตายหรือยัง ? ถ้าหากว่าพร้อมแล้วเราตายแล้ว เราจะไป ไหน ? พอตอบคำถามสุดท้ายตัวเองได้เสร็จ ก็เอาใจเกาะตรงจุดนั้น ไว้ไม่ต้องปล่อยเลย แล้วก็รักษาอารมณนั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด ต่อไปมันก็จะเคยชินกับการอยู่ที่นั่น ถึงเวลามันไม่ต้องเสียเวลา อาจ

จะไปก่อนก็ได้ แล้วปล่อยร่างกายมันปะแห้งบับ ๆ ชักพักหนึ่ง กว่ามันจะ ตาย เหมือนยังกะรถ เครื่องมันยังติดอยู่ เพราะน้ำมันมันยังมี แต่คนขับไป นานแล้ว

ถาม : .....

ตอบ : ลักษณะของการพิจารณาร่างกายให้เห็นสภาพความเป็นจริง ๔ อย่าง คือว่า มันประกอบด้วยดิน ด้วยน้ำ ด้วยลม ด้วยไฟ เป็นปกติ ของมันอย่างนั้น ส่วนที่แข็งเป็นแท่งเป็นก้อน เป็นชิ้น เป็นอัน จับได้ต้อง ได้ คือธาตุดิน มีผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ดับ ไต ไล่ ปอด อวัยวะในใหญ่น้อยทั้งหลายทั้งปวงพวกนั้นนะ ส่วนที่เหลวไป ไหลมา เรียกว่าธาตุน้ำ คือ เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว บัสสวะ เหล่านี้เป็นต้น ส่วนที่พัดไปมาในร่างกาย ก็คือ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมที่ตกค้างในท้องในไส้ ที่เรียกว่า แก๊ส ลมที่พัดขึ้นเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ พัดไปทั่วร่างกาย ที่เรียกว่า ความดันโลหิต ส่วนที่ให้ความอบอุ่นในร่างกาย เรียกว่าธาตุไฟ ได้แก่ ไฟธาตุที่ช่วยสันดาปย่อยอาหาร ไฟธาตุที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ไฟธาตุที่เผาผลาญร่างกายของเราให้ทรุดโทรมลง พอลักษณะ ๔ อย่าง นี้แยกออกมา ต่างคนต่างอยู่ กองนี้เป็นดิน กองนี้เป็นน้ำ กองนี้เป็น ลม กองนี้เป็นไฟ เราจะเห็นชัดเลยที่ไม่มีส่วนไหนเป็นเรา เป็นของ เราเลย แต่ถ้าเอา ๔ ส่วนนี้รวมกันเข้าไปใหม่ ชยำ ๆ บั้นขึ้นมา ใส่หัว หูหน้าตาลงไป พอจิตคือตัวเราเข้าไปจับปุ๊บ เราก็ไปยึดว่ามันเป็น เรา เป็นของเรา เพราะฉะนั้น สภาพแท้จริง ๔ อย่างของมันมีตั้งนี้ว่า มันเป็นปกติ ดิน น้ำ ไฟ ลม เราอาศัยมันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ถึงเวลา

มันก็เสื่อมสลายตาย พังไป ถ้าเราอยู่กับมัน วัตถุทั้งหลายเหล่านี้เรา ยืมโลกมาใช้ มารยาทของการยืม ก็ดูแลรักษาเขาให้ดี เขาหิวก็หา ให้กิน เขากระหายก็หาให้เขาดื่มน้ำ เขาร้อนก็หาเครื่องบรรเทาให้มัน เขาหนาวก็หาผ้าให้มันห่ม เขาเจ็บไข้ได้ป่วยก็รักษาพยาบาลเขา เพื่อถึงเวลาจะได้คืนเขาไปในสภาพที่ดีที่สุดเท่าที่จะพึงมีพึงเป็น แต่ ถ้าหากว่ามันพังลงไปเมื่อไร เราก็พร้อมที่จะไปพระนิพพานของเรา อยู่กับมันอย่างมีสติ รู้อยู่เสมอ มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันเหมือนกับรถยนต์คันหนึ่งที่เราเป็นคนขับขับมันไปเรื่อย พอถึงเวลาเราก็ทิ้งรถ คันนั้นไปเพื่อเปลี่ยนรถคันใหม่ ถ้าทำความดี ก็ได้รับเกียรติยศใหม่ๆ อย่าง เช่นเป็นทวดตา เป็นพรหม หรือดีที่สุดในก็เข้าพระนิพพานไปเลย ถ้าทำสิ่งที่ไม่ดีไว้มากก็ได้รับไปเก พังๆ ผุๆ ก็อย่างเช่นเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น ต้องมีสติรู้อยู่ตลอดเวลาว่าสภาพแท้จริงของร่างกาย ลักษณะแท้จริงของร่างกายมันเป็นอย่างไร แล้วเสร็จแล้วก็ถามตัวเองว่าร่างกายที่เติมไปด้วยความทุกข์เช่นนี้ ไม่มีอะไรจริงยั่งยืนอย่างนี้ มีแต่สภาพเป็นแห่งเป็นก้อนเป็นชิ้นเป็นอันอย่างนี้ เรายังอยากได้มันมั๊ย เรายังรัก ยังปรารถนามันมั๊ย ถ้าตัวเรา เราไม่รักไม่ปรารถนามันแล้ว จะไปต้องการคนอื่นไว้ทำอะไร ในเมื่อต่างคนก็ต่างเกิด ต่างคนก็ต่างเจ็บ ต่างคนก็ต่างตาย ถึงเวลาก็ต่างคนต่างไป ดังนั้น เราก็ควรที่จะยึดเกาะในสิ่งที่ดีที่สุด สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะพึงมีพึงได้ตามที่พระพุทธเจ้าสอน ก็คือพระนิพพานไว้แทน ร่างกายนี้เราอาศัยมันอยู่เท่านั้นเพื่อประกอบความดี ถึงเวลาถ้ามันตายเราขอไปนิพพาน ก็ตั้งใจไว้อย่างนี้ พยายามพิจารณาดูบ่อยๆ แรกๆ เรามากร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา

มันพูดยากพิจารณายาก ไม่ค่อยยอมรับ แต่ถ้าเราแยกมันออกเป็น ส่วนๆ อย่างนี้ แยกเข้า แยกออก แยกออก แยกเข้าอยู่บ่อยๆ จนกระทั่งเห็นชัดเจน มันจะยอมรับเองว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา แรกๆ ต้องใส่รายละเอียดให้มากที่สุด ค่อยๆ ดูไปที่ละส่วนๆ หลังที่ดูจนจิตเรามันยอมรับแล้ว เรามบอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรามันยอมรับเลยโดยมันไม่เถียงอีก โดยไม่ต้องอีก ก็เป็นอันว่าใช้ได้ก็พยายามทบทวนรักษาอารมณ์นั้นไว้เรื่อย ๆ ยากไปมั๊ย ? ไม่ยากกรรมฐาน ๔๐ ปล้ำกันแทบตาย สมัยก่อนทำได้ก็วิ่งไปอวดหลวงพ่อก็ ทำได้ก็วิ่งไปอวดหลวงพ่อก็ มีวงหนึ่งหลังจากที่ซ้อมอนุสสติ ๑๐ จนคล่องปรือแล้ว ไปถึงก็กราบเรียนท่านว่า หลวงพ่อครับ ตอนนี้อनुสสติ ๑๐ ของผมสามารถไล่อารมณ์เต็มได้ภายในครึ่งชั่วโมง หลวงพ่อบอกใช้ไม่ได้ลูก สมัยที่พ่อทำอยู่กรรมฐาน ๔๐ กองนี้ ถ้าต้องใช้เวลาถึง ๒ นาทีนี่แย่มากแล้ว โอ๊ย.. เราแค่ ๑๐ เดียว ถ้า ๔๐ นะ ไ้ ๑๐ เดียวของเรานี้ ๓๐ นาทีไ้ ๔๐ ท่านบอก ๒ นาทีนี่แย่มากแล้ว มาตอนหลังพอไล่ไปไล่มา อ้อ ที่แท้จริงๆ เพราะว่าถ้าเราต้องการจะทำในลักษณะที่หลวงพ่อบอกว่าจริง ๆ ตั้งอารมณ์ขึ้นมาให้ทรงฌานสูงสุดที่เราทำได้ เสร็จแล้วก็แค่เปลี่ยนกองเปลี่ยนวิธีคิดแป็บเดียวเอง อารมณ์ใจมันเต็มอยู่แล้ว ฉะนั้น ๒ นาทีนี้คิด ๔๐ อย่างเนี่ย มันซ้ำมากเลย

ถาม : .....

ตอบ : ข้อเดียวจะข้อเดียว ทำเยอะเกินไปก็เหนื่อย ข้อไหนๆ ถ้าตั้งใจทำจริง ๆ ก็ไปนิพพานได้เหมือนกัน บางคนเขาถามว่าถ้าหากว่าเราเป็นพระโสดาบันตายไปเป็นเทวดาลงมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ จะรู้ตัว

มัยว่าเราเป็นพระโสดาบัน ไม่รู้หรือรอก จนกว่าจะมีคนบอกว่า คุณสมบัติของพระโสดาบันเป็นอย่างนี้ๆ นะ ท่านก็จะ.. โอ้ ที่แท้เราทำได้ตั้งนานแล้ว แต่ก็ยังไม่มั่นใจหรือกว่าตัวเองเป็นพระโสดาบัน เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นมีปัญญาฉลาดมาก จะไม่มีความประมาท จะไม่คิดว่าตัวเองเป็นพระอริยเจ้า แต่ว่ากฎความเป็นพระอริยเจ้ามีอะไร ทำนรักษาครบถ้วน

ถาม : ปกติถ้าเกิดจะเล่นอะไร จะทำอะไรเนี่ย จะสำเร็จ ถ้าตัวเองตั้งอะไรไว้ ต้องได้ ?

ตอบ : พวกนี้นิสัยเสีย เคยต่อว่าท่านยาทีหนึ่ง ท่านยาครับ ผมไปแอบดูตัวทานบารมีเก่าที่ผมทำเอาไว้ ให้ผมเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิยังไม่สมบุญเลย แล้วชาตินี้ทำไม่给我แค่เนี่ย ท่านบอก ให้อ่านอย่างเอ็งถ้ารวยก็แล้ว เสร็จแล้วยากก็บอกว่า ลองคิดดูสิลูกว่า ตั้งแต่เกิดมาจนปานนี้ อะไรที่อยากได้แล้วไม่ได้ มีมัย ? ก็ทบทวนอยู่พักหนึ่ง ก็บอกว่า ไม่มีครับ ยา ถ้าผมต้องการจริงๆ สิ่งนั้นไม่ช้า ก็เร็ว ผมต้องได้ ท่านบอกว่า แล้วยังไม่พอหรือ ท่านบอกวานิสัยของพวกเรามันหนักไปทางหนึ่ง พวกปรมัตถบารมีกำลังใจมันไปด้านเดียว ถ้าดีมันก็ดีสุดกู่ไปเลย แต่ถ้าหากว่าเลวมันเลวกระฉูดไปเลย คราวนี้ธรรมชาติของจิตคนมันมักจะลงต่ำได้ง่ายกว่า ถ้าหากว่าให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์พร้อม เราเองมันห่างไกลความเป็นพระอริยเจ้ามาก มันก็จะไปหลงอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข สนุกอยู่นั้นแหละ ลืม ลืมไปว่าตัวเองควรจะทำอะไร เพราะฉะนั้น ท่านถึงได้ตราหน้าไว้ชัดๆ เลยว่าถ้ารวยก็แล้ว ถ้าอยากได้ต้องรีบเป็นพระอริยเจ้า มันถึงจะบุญเก่าคืนมา

ถาม : พอมาตอนหลังเนี่ย มีความรู้สึกว่ามันไม่ใช่ซะ แต่ช่วงก่อนถ้าหากว่าตั้งเป้าหมายต้องทะลุเป้าหมายในหรือว่าก่อนที่กำหนดไว้ด้วยซ้ำ พอได้ซึกพักหนึ่งก็จะขยายเป็นรูปบริษัท หลวงพ่อบอกว่าถ้างานนี้ขยายใหญ่จะไปนิพพานซ้ำ พอได้ยินปุ๊บอย่างนั้นก็ตัดสินใจขาย ตอนนั้นรายได้เดือนหนึ่งกำไรคิดแล้วแสนเศษๆ คือ ตัดสินใจทันที พอหลวงพ่อบุญอย่างนี้ ก็ตัดสินใจเลยขาย แลก.. ภายใน ๗ วัน มีผู้หญิงคนหนึ่งมา ยืนหน้าบ้าน ดูโทรศัพท์ ก็คุยกันๆ ตอนนั้น ตกลกอีกประมาณไม่ถึงเดือน เขาว่างเงิน ประมาณเดือนเศษโอนกิจการยกให้เขา จากตอนนั้นมาตอนนั้นก็ยังไม่เท่าไรหรอก เวลาจะเล่น ไปเล่น ตอนนั้นก็เริ่มออกกำลังกาย ก็ไปเล่น ตอนที่เล่นให้แก๊งเนี่ย พอลงมือปั๊บ จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่นเขาตลอดอย่างนี้ แต่มาตรงนั้น เล่นอะไรได้เล่นมาตั้งประมาณเกือบ ๑๐ อย่าง ก็คือผ่านหมด ตรงจุดนี้ พ่อจะเริ่มเล่นอะไรปั๊บเนี่ย มันท้อ ?

ตอบ : มันเริ่มรู้สึกว่ามันแล้วไง ปีก่อนหน้านี้ กำลังใจที่เราทำมาในลักษณะของปรมัตถบารมี มันมีแต่จะมุ่งมันให้สำเร็จ คือกำลังใจของคนที่จะไปนิพพานมันไม่ยึดเยื่อเรื่องจริงเหมือนคนอื่นเขา รอบข้างจะสนใจน้อย จะมุ่งเอาเฉพาะหน้า เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเขามุ่งงานเฉพาะหน้า งานจะสำเร็จลงในระยะเวลาไม่นาน มันไม่เหมือนกับคนอื่นเขา ความพยายามก็มากกว่าคนอื่น มันเหมือนกับขยันกว่าเขา เขาเลยหมั่นไส้เอา แต่ว่าตอนช่วงระยะนี้มันจะเริ่มรู้สึกว่ามันพอ ถ้าตัวพอเข้ามามันก็เหมือนกับท่อนั้นแหละ คือมันไม่อยากจะใครตีอะไรแล้วตอนนี้พอมันไม่อยากจะใครตีอะไรแล้ว เราก็ดูสิ ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็พอแล้ว แล้วเราควรจะทำอะไรเพื่ออะไรอีก มันก็เหลืออยู่จุดสุดท้ายที่ควรจะ

เหมาะกับเรา ก็คือเกาะนิพพานไว้ เท่านั้นเอง

ถาม : ตรงจุดนี้เจ้าคะ มันเป็นการทำลายกำลังใจมัย อย่างอาแปะ ๘๐ กว่า แก่แก่มาก แข็งแรง แก่มีลูกศิษย์เยอะ แต่แกไม่สอนด้วยตัวเอง นี่พอเข้าไปเล่นให้เก๊ก เขาเห็นเล่นอยู่ เขาก็มาชวนให้เล่นกับเขา เกรงใจรักษากำลังใจ พอเข้าไปเล่นปั๊บ เขาจะเข้ามาสอนด้วยตัวเอง มันกดดันเรามาก คือเรา ถ้าเขาสอนด้วยตนเองเราต้องตั้งใจเพื่อรักษากำลังใจเขา แล้วลูกศิษย์หลายคนเขาก็ลุกกันขึ้นมา เขาบอก ก็เข้ามาถามเขาบอกทำไม เข้ามาวันแรก ทำไมขึ้นมาสอน เพราะว่าเรียนตั้งสองปีกว่าแล้วไม่เคยขึ้นมาจับมือสอนเลย คือมันก็เลยอึดอัด มันอึดอัด คือเราก็ไม่ใช่ว่าจะเต็มใจเล่น เราเล่นเพื่อรักษากำลังใจคนแก่ ตรงจุดนี้ก็ ตอนหลังก็เลยเล่นได้ครึ่งเดียว ก็ออกมา มันเป็นการขาดเมตตาหรือเปล่า ?

ตอบ : จริงๆ จะเรียกว่าขาดเมตตาก็ไม่ได้ เพราะพรหมวิหาร ๔ มีอุเบกขา พอรู้ว่าไม่ไหว ก็เบรคขา เบรคมือ โดยเฉพาะเบรคปากเอาไว้ไม่อย่างนั้นแล้วเราต้องไปรับอารมณ์คนอื่นเป็นจำนวนมาก ถ้าหากเราปล่อยไม่เป็น เราเองก็จะทุกข์มาก เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือถอยออกมาชะตีกว่า หลวงปู่หล้า วัดภูจ้อก้อ ท่านบอกแล้วว่า " หัดเป็นหนักหลบบ้าง อย่าเป็นหนักรบอย่างเดียว " รบอย่างเดียวบางสถานการณ์เราสู้ไม่ได้แล้วยังรบ มันจะตายฟรี เพราะฉะนั้นต้องเป็นนักหลบด้วย หลบให้เป็น

ถาม : ก็เลยมีความไม่ค่อยสบายใจ เขามุงมั้นกับเรามาก แล้วเราทำลายน้ำใจ ?

ตอบ : ความตั้งใจเป็นได้ ความพยายามเป็นของคน ความสำเร็จ

เป็นของฟ้า (หัวเราะ) สำนวนนี้ คุณๆ มัย บอกแล้วว่าอาตมาบ้ามาก่อน ตอนนี้ก็ยังบ้าเป็นปกติ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเจอกันแล้วทำยังไง ?

ตอบ : ก็ไม่มีอะไร เคยอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ท่านก็เป็นครูเป็นอาจารย์ของเราคนหนึ่ง ถ้าหากว่า เขาถามว่าเป็นอะไรก็บอกว่าเวลามันน้อยลง จะมาเล่นได้เต็มทีเหมือนก่อนมันไม่มี ถ้าหากว่าอาแปะจะเมตตาสอนอะไร ถ้ามีเวลาก็พร้อมที่จะรับ พุดให้ตีมันก็พุดได้ อันนี้ไม่ได้โกหกนะ จริงๆ การโกหก หลวงพ่อท่านยืนยันว่าการโกหกมีโทษเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์คือหลอกลวงเขาแล้วผลประโยชน์จากการหลอกลวงนั้นตกแก่เราเอง นั่นเจตนาเต็มที่แล้ว แต่ว่าถ้าหากว่าเรื่องอื่นๆ มันก็เขาไปตามส่วน

ถาม : ปกติเป็นคนที่ไม่ชอบเรื่องคาถาเชือก ก็ไม่ได้เคยเจอที่ไหนมาสอน ก็มาเรียนสะเปะสะปะ มวยให้เก๊ก มวยอะไร อย่างนี้เจ้าคะ พอมาเจอ โอโห.. เจอเอาตอนที่เรามากแรง ?

ตอบ : (หัวเราะ) โบราณเขาว่า "พบไม้งามเมื่อยามขวานบิ่น" ขวานมันบิ่นซะแล้ว จะฟันต้นไม้ก็ลำบากแล้ว

ถาม : จะคอยถาม เมื่อไหร่จะมา มีความรู้สึกที่พอมองไปแล้วมันอยากจ้งเลยคะ ?

ตอบ : จริงๆ มันไม่ยาก พวกเรื่องเหล่านี้ ของเราเองมันเคยชิน ในอดีตมันมีมาแล้ว บางทีแสงชัยเขาไปรำพลองรำอะไรกัน เสร็จแล้วเขาก็ถามว่าเป็นยังไง ก็บอกเขาไป เขาเองเขาก็แปลกใจ ว่า เอ๊ะ เราไม่เคยเรียนมาทำไมมันเป็น ก็เลยคว่ำพลองขึ้นมารำให้เขาดู ของเก่ามันมี ถึง

เวลานั้นเป็นไปเอง หลวงพ่อท่านเคยเล่าให้ฟังท่านบอกว่า สมัยเด็ก ๆ ท่านแม่ให้ไปตัดหัวปลีในสวน มีสวนกล้วยอยู่ไม่เคยใช้ตะขอกัดเหมือนคนอื่นเขาหรอก พวกมดเล็กทำครวไปหลาย ๆ เล่ม ขว้างตัดหัวเอาส่งได้เลย แบบว่าจะให้ปลายดี จะข้างดี จะให้ตามดี จะให้คมพื้น หรืออะไรได้ทั้งนั้น ถ้ามหลวงพ่อบอกว่า ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นครับ ท่านบอก ของเก่ามันตามมา พอจับมันก็นึกได้เลยว่าต้องใช้อย่างไร ก็บอกกับท่านบอกว่าสิ่งเหล่านี้มันข้ามชาติข้ามภพได้ ท่านก็ไม่ค่อยเชื่อ ก็หยิบใบมิดขึ้นมาใบหนึ่ง ใบมิดจริง ๆ ลูกศิษย์เอาตาประหยัดมาก มิดตามหักมันยังใช้อยู่เลย ก็บอกเนี่ยถ้าจะขว้างก็ขว้างได้ เขาก็ไม่เชื่อก็ขว้างให้เขาดู มันก็ได้ คือถ้าหากว่ามันเป็นชะอย่าง มันชั่งน้ำหนักถูก ยังไง ๆ มันก็ใช้ได้ เพราะฉะนั้นของเก่ามันเคยมีแล้วมันไม่ยาก แต่ว่าเรื่องของมวย สมัยก่อนที่ท่าน**อาจารย์เขต ศรียาภักย์** ครูเขตท่านสอนไว้เนี่ย เฉพาะอย่างสามชুমอย่างเดียว ท่านให้เวลาหกเดือนเต็ม ๆ หกเดือนเต็ม ๆ จนกว่าจะเป็นธรรมชาติของเราเลย ถ้ามันเป็นธรรมชาติแล้วมันจะออกซ้าย ออกขวา จะขึ้นหน้า ถอยหลังอย่างไร มันอยู่ในลักษณะที่ทรงตัวได้ตลอด มันเหมือนกับท่าม้านั่งของ**ไท่เก๊ก**นะ นึกออกมั๊ย **ท่าหนึ่งบนหลังม้า** ถ้าหากว่าท่านนั้นให้คนเตะขาเราก็ไม่ล้ม หรือไม่ก็ทำสายน้ำที่ประเภทที่ว่า จะหน้าหนัก หลังเบา หน้าเบา หลังหนัก หรือ**หน้าคั่นศร หลังเกาทันท์** อะไรอย่างนั้น จะประเภทหน้าพิบซา หลังเหยียดตรง หรือหลังพิบ หน้าเหยียด แล้วแต่เรามันจะเป็นไปได้ทุกท่า คราวนี้ก็หัดอยู่มาท่านบอกว่า สมัยก่อนถ้าหากว่าลูกศิษย์อายุไม่ถึง ๒๕ ครูบาอาจารย์จะไม่ปล่อยออกจากสำนักไป เพราะว่าถ้าแพ้นั้นมันเสียชื่อครูบาอาจารย์ด้วย มาถึงสมัยนี้เด็กหัวเท่กำปั้นมัน

ขึ้นเวทีต่อกันออกสุดแล้ว ฉะนั้น เรื่องอย่างนี้จริง ๆ แล้วมันฝึกไม่ยาก มันเคยชิน

ถาม : ขยาดอยู่ว่าจะไป จะไป ก็ขยาดอยู่ไม่กล้าไป ?

ตอบ : ลองดู ไม่ยากหรอก แต่ว่า**อาจารย์ดำ** เก่งอายุน้อยอยู่ แก่ใจร้อน สมัยก่อนกว่าจะประเภทเข้าท่าบ้านหมัด บ้านมือ อะไรนี้ โหนนะอย่างสามชুমชะก่อน หกเดือน สมัยนี้ สามวันท่านก็สอนข้ามขั้นไปแล้ว **อาจารย์ใจร้อน** ลูกศิษย์เลยได้ประโยชน์เยอะ เพียงแต่ต้องขยันทบทวนนะ ถ้าไม่ขยันทบทวนมันจะไม่เป็นธรรมชาติ

ถาม : อย่างสามชุมนี้ เดินอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : มันจะเดินลักษณะรูปสามเหลี่ยม ไม่ว่าจะเดินสามเหลี่ยมตรง สามเหลี่ยมกลับหัวยังไง เราจะเดินลักษณะวงอย่างนั้น ถ้าหากว่าเป็นลักษณะท่าเท้าของจีนจะเป็นพวกแปดทิศ ข เก้าปราสาท คือมันจะมีจุดที่เราจะต้องเดิน จะต้องย้ายน้ำหนัก จะต้องถ่วงน้ำหนัก อะไรมันจะลงตัวของมันหมด

ถาม : ลักษณะสามเหลี่ยมแบบนี้ ?

ตอบ : ลักษณะเป็นสามเหลี่ยม ถ้าหากว่าเราก้าวขึ้นหน้าเท้าหนึ่ง อีกเท้าหนึ่งถ้าเราก้าวมันจะต้องออกข้าง แต่ถ้าเราชักถอยหลังมันจะต้องออกด้านนี้ มันจะสลับไปสลับมา ลักษณะสามเหลี่ยม มันจะเป็นสามเหลี่ยมประมาณสองคู่ พลิกกลับหัวกลับหาง ตลบไป ตลบมา อยู่อย่างนั้น ฟังดูแล้วก็ไม่ยากหรอก เดี่ยวลองดูสิ

ถาม : ฟังดูไม่ยาก ทำยาก ?

ตอบ : รับรองว่าไม่ยาก อาตมาเล่นมาเยอะแล้ว ไ้เก๊ก ๒๒๕ ทำ

มันยังยากกว่าตั้งเยอะ

ถาม : ๒๒๕ ทำนี่ เล่นจบเลยหรือเจ้าคะ โอโฮ้ ?

ตอบ : (หัวเราะ)

ถาม : ยังจำตำราได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จำได้จะ ถ่ายทอดให้ได้ด้วย เพียงแต่ว่าเลิกมานานแล้ว ไม่เอาแล้วจะ มันแก่แล้ว

ถาม : อย่างนี้ ก็เขียนได้สิคะ ?

ตอบ : ได้จะ

ถาม : โอ้ อย่างนี้ก็ขอได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จริงๆ ตำราให้เก็บ ตอนหลังนี้คนเขาเขียนอยู่เยอะเลยนะ

ถาม : ๒๒๐ กว่าทำนี่... ?

ตอบ : ๒๒๕ ทำ มันครบชุดไป

ถาม : มันสูญหายแล้วหรือคะ ?

ตอบ : ยังมี เพียงแต่ว่าของเราเองมันเรียนไม่จบ ไม่ครูดายซะก่อน ก็เราเลิกซะก่อนนะ

ถาม : ตอนนี่เขาก็พยายามเหลือ ๙๕ ทำ ๒๐๐ กว่า ก็เหลือ ๑๐๐ กว่า ตอนนี่มาเหลือ ๙๐ กว่า ตอนนี่ เหลือ ๘๐ กว่า ?

ตอบ : แสดงว่าสัญญาและปัญญาทราลงจริง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสอะไรไม่มีผิดเลย

ถาม : เสียตาย ทราบแต่ว่า ๒๒๕ ทำเนี่ย... แต่ว่าหากคนสอนไม่ได้แล้ว ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าเวลาว่างมีนำเสนอเหมือนกันนะ มันช่วยในการ

ปฏิบัติได้เหมือนกัน แต่มันจะมีปัญหาอย่างที่ว่านั่นแหละ พอเราเดินพลังไปทั่วตัว ถึงเวลาจะมากาวนาให้จิตสงบ แบบประเภทจับเฉพาะฐานแรกๆ นี่ปล้ำกันเหวี่ยงหยดเลย มันไม่เอาด้วย มันจะไหลไปตามจังหวะของมันท่าเดียว ตอนนี่สำหรับอาตมา มันก็เป็นของเด็กเล่นนะ ตอนนั้นมันคัน ต้องใช้คำว่ามันคัน คือ มันอยากจะทำ มันต้องทำให้ได้ มันเหมือนกับคนคัน แล้วมันต้องเกา ถ้าไม่เกาเมื่อไหร่มันก็คันอยู่อย่างนั้นแหละ

ถาม : .....

ตอบ : จำไว้หลวงปู่มหาอำพัน ท่านเขียนติดหัวเตี๋ยงเลย "วิชาโลกเรียนเท่าไรไม่รู้จบ พันพิภพกลมกว้างใหญ่ลึกไพศาล วิชาธรรมเรียนและทำงานชำนาญ ย่อมพบพานจุดจบสงบสุขเอย" ฉะนั้น วิชาโลกตามมันไปเหอะ เจออย่าง ก็มีอีกอย่าง เจออย่าง ก็มีอีกอย่างไปเรื่อย ๆ มันเหมือนอย่างกับจากต้นน้ำออกทะเล มันมีแต่กว้างขึ้น ๆ วิชาพระพุทธเจ้านี้ จากทะเลย้อนกลับต้น ถึงเวลามันจบ

ถาม : จำเป็นต้องเชิญญาติโยมไปร่วมงาน ญาติพี่น้องไปที่วัดหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไปก็เกะกะเปล่า ๆ

ถาม : กะว่าชวนคุณพ่อคุณแม่กับพี่น้อง ?

ตอบ : แล้วแต่เราเห็นสมควร ให้เขาไปด้วยก็ดี เขาจะได้ไปพลอยโมทนายินดี แต่อย่าให้มันประเภทเลี้ยงเหล้ากันเมาร้าไม่รู้จักเลิกตอนไหน ถ้าเป็นที่อาตมาจัดบวชจะไม่มีพวกนี้เลย เดินวนรอบโบสถ์สามรอบก็เข้าโบสถ์บวชเลย แต่ว่าให้เขาไปด้วยเพื่อให้เขาพลอยโมทนาบุญกับเราด้วยก็ดี แต่อย่าให้เขาไปเลี้ยงพวกสุรา อาหาร ชนิดมากมายจน

เกินไป มีบางราย เข้าโบสถ์นี้หน้าหัวทิมเข้าไปเลย มันจับกรอกชะเรียบ ร้อย ถือว่าส่งท้าย อุปัชฌาย์ถาม "กุฎฐัง คันโศ" มันตอบ "แม่โขง ภัณฑ" มีบางรายอุปัชฌาย์ท่านเข้มงวดมาก ๆ ท่านก็ประเภทคว้ายามกลีบวัด เลย ญาติโยมร้องให้ร้องห่มขอร้องไห้บวชต่อท่านก็ไม่บวช มันขาดสติสัมปชัญญะอย่างนั้น บวชมันจะเป็นพระได้ไง ท่านไม่ยอม ท่านไปเลย บอกหายเมมาเมื่อไหร่แล้วค่อยมาบวชใหม่ ส่วนใหญ่แล้วมันจะทิ้งท้ายกัน เอามั่งมัย แม่โขง ภัณฑ เขามีแต่ " อามะ ภัณฑ นัตถิ ภัณฑ " มัน " แม่โขง ภัณฑ "

ถาม : แล้ววัดนี้จำเป็นไหมหะ เราต้องเลือกวัดไหน หรือว่าแล้วแต่ใกล้บ้าน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าดูสิ่งแวดล้อมมันไม่เป็นพิษกับเรามากนักก็เอา คือ บางวัดนี้ท่านไม่ได้เป็นพระเลย สักแต่ผ้าเหลืองห่มเข้าไปเท่านั้นเอง ประเภทชกต่อยตีรันฟันแทงเป็นเรื่องปกติเลย ประเภทขายยาบ้ายึ่งหนักเข้าไปใหญ่ ระวังเอาไว้ อย่าไปเจอประเภทนั้น ไม่อย่างนั้นแล้วอยู่ๆ จะมีคนเขาไปทำดีทำต่อยคุณเข้า เขาหมั่นไส้ เขาก็ทำต่อยเลย ไม่รู้มันจะบวชไปทำไม

ถาม : แล้ววันที่เราบวชสิบวันเนี่ย ถือว่าน้อยเกินไปหรือเปล่าครับ?

ตอบ : การทำความดีไม่ถือน้อยนะ หลวงพ่อท่านเคยเปรียบเอาไว้ว่า บวชน้อยแต่ทำความดี ก็เหมือนกับเพชร ถึงเม็ดเล็กก็มีค่าสูง บวชมากถ้าทำแต่ความชั่ว ก็เหมือนกับขี้ ยิ่งกองใหญ่ก็ยิ่งเหม็นมาก เพราะฉะนั้นมันสำคัญอยู่ที่การปฏิบัติ ถ้านับอาณิสสรแล้วทันทีที่ ญัตติ

พอเขาบอกว่า อุปสัมปันโน สังฆะนะ บัดนี้ได้รับการอุปสมบทเป็นสงฆ์แล้ว ในวินาทีนั้นอาณิสสร ๖๐ ก็ปี่เป็นของคุณแน่นอน หลังจากนั้นแล้ว อยู่ต่อ มันจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงอยู่ที่การปฏิบัติของเรา ถ้าทำความดีก็บวกเพิ่มขึ้นไป ถ้าทำความชั่วก็ขาดทุนไปเรื่อย เพราะฉะนั้นคุณบวชเสร็จปั๊บ จะสึกเดี๋ยวนั้นเลยก็ได้ อาณิสสรได้เต็มแล้ว

ถาม : แล้วถ้าช่วงที่เราบวช อาจจะต้องมีการงาน ธุระการงานเกี่ยวข้อง ?

ตอบ : ก็ได้ ถือว่าของเราเองมันยังไม่ทิ้งโดยตรง ใช่มั้ย ? ก็ติดต่อการงานไปตามระเบียบเขา แต่ว่าบางอันมันเกี่ยวข้องกับศีลพระ อย่าให้ศีลพระมันพลาดไปก็แล้วกัน ประเภทถ้าติดต่อกับเลขาฯ อย่าเผลอไปจีบเลขาฯ เข้า ให้งานมันเป็นงานให้หมดเรื่องไป เสร็จแล้วก็เอาแต่ตรงนั้นแหละ พอเสร็จ เราก็มายู่ในทาน ศีล ภาวนา ของเราต่อ ยิ่งบวชน้อย ต้องยิ่งรักษาใจให้ดี พุดง่าย ๆ ก็คือว่า เวลายิ่งน้อยเราก็กยิ่งต้องกอบโกยความดีของเราให้มากที่สุด **หนวโกวาท** เวลาคุณอ่าน อนุญาตให้เสียนแบบได้ อาตมาเคยทำอย่างนี้ ข้อไหนที่มีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย วงแดงแจ้ไว้เลย หรือไม่ก็กลางไปเลย สีดาว หาดาว ก็ได้ ข้อไหนที่ผิดพลาดยากหน่อยก็ลดจำนวนลงมา ที่โอกาสพลาดไม่มีเลยก็ว่ามันอีกสี่หนึ่งไปเลย อย่างนั้นนะ ปัจจุบันนี้ มีศีลอยู่จำนวนมากด้วยกันที่เราได้ทำไว้เฉยๆ เพราะว่าไม่จำเป็นต้องรักษาก็ไม่มีโอกาสที่จะล่วงศีล อย่างเช่นว่า ศีลเกี่ยวกับนางภิกษุณี ภิกษุณีไม่มีแล้วอย่างนี้ ศีลเกี่ยวกับการที่เราทำของใช้ส่วนตัว สร้างอาคารที่อยู่อะไรเหล่านี้เป็นต้น เพราะว่าสมัยนี้ของใช้ทุกอย่างส่วนใหญ่ก็คือโยมซื้อถวายไม่ได้ทำเอง ที่อยู่อาศัยก็ส่วนใหญ่ก็สร้าง

เป็นส่วนกลางอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น คีลเรือดอนนี้จะประเภทที่ว่าเข้าไปก็
ได้กำไรเพียงปลาย อันไหนที่โอกาสพลาดไม่มีเราก็จะว่าอีกสิ่งหนึ่ง อย่าง
สมัยก่อนก็จะวงสีน้ำเงินไว้ อันนี้ได้กำไรแน่นอนแล้ว อันไหนที่มีโอกาส
พลาดได้นิดหน่อยก็ประเภทที่เรียกว่ากาสิโนแดงซักรั้วหนึ่ง อันไหนพลาด
เยอะล่อมันสามสี่ตัวไปเลย แล้วก็ทวนมันทุกวัน เปิดดูทุกวัน เข้าครึ่งเย็น
ครึ่ง ทบทวนให้มันขึ้นใจให้ได้ มันจะได้ไม่ไปพลาด

ถาม : ปกติในชีวิตประจำวันของผมแต่ละวัน เราจะมีเวลาฝึกนั่ง
ภาวนา นั่งสมาธินะ กลางคืนหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : เพียงปลาย ถ้าหากว่าตอนเช้าออกบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้ว
ส่วนใหญ่แต่ละวัดเขามักจะทำวัตรเช้า ก่อนออกบิณฑบาต เพราะฉะนั้น
ถ้าคุณฉันเสร็จแล้วคุณมีเวลายันเพลเลย ถ้าหากว่าเขาไม่ได้มีการอบรม
อะไรเกี่ยวกับพระใหม่ ตอนนั้นก็จะเป็นเวลาส่วนตัวของเรา ถ้าหากว่าฉัน
เพลเสร็จ เวลาที่เหลือจนกว่าจะทำวัตรเย็นก็เป็นของคุณ ยกเว้นว่าเขาจะ
มีหน้าที่การงานอะไรที่ขอให้พระใหม่ไปช่วยทำได้อะไรได้ก็เอา มันจะว่าง
จนเกินไปซะด้วยซ้ำไป เห็นมีใครเขาว่าอะไร "ฉันเช้าแล้วเอน ฉันเพลแล้ว
นอน ตอนบ่ายพักผ่อน ตอนค่ำจำวัตร" ตกงมันนอนเข้านอน

ถาม : ถ้าเข้าไปแล้วทำอย่างนั้น จะถือว่าบปมัยครับ ?

ตอบ : ก็ดูว่าตัวเราเองมันทำอะไรหรือขาดทุนล่ะ ว่าจะเจี๊ยบอย่างเดียว
สร้างคุณดีเอาไว้บ้าง สมัยที่อยู่ หลวงน้ามีชัย ตอนนี้นำมันไปแล้ว
สักตอนอายุ ๗๒ ตั้งใจสึกไปแต่งงาน อันนี้ไม่ต่างกัน แต่ตอนท่านอยู่ท่านทำ
ดี ท่านเตือนเอาไว้ว่า คุณ ก่อนจะออกบิณฑบาต ภาวนารักษาอารมณ์ใจ
ให้มันดีที่สุตนะ ไม่งั้นเราขาดทุน ถามว่า ขาดทุนตรงไหนครับ ท่านบอก

เหมือนกับคนหาเงินนะคุณ ถ้าเกิดคุณหาเงินได้ยี่สิบ แต่ว่าของมันราคา
ร้อยหนึ่ง คุณขาดทุนไปแปดสิบ แปลว่า ถ้าหากว่าเรารักษาอารมณ์ได้
น้อย แต่ไปถึงโยมเขาตั้งความหวัง เขาทำบุญกับเรา เขาหวังไว้เลยว่า
มันจะเป็นสังฆทานได้ทำบุญกับพระอรียเจ้าละ บรรลีย์ ท่านเตือนเอาไว้
ไว้อย่างนั้น ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าเท่ากับว่าค่าของกระตุนเราให้ทำ
ความดี รักษาอารมณ์ใจสูงสุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อได้เป็นประโยชน์กับคน
ที่เขาใส่บาตรทำบุญกับเรา เราเป็นเนื้อนาแล้ว ตอนนี้นำเขาจะหว่านข้าวลง
มาแล้ว อย่าให้น้ำท่วมตายหรืออย่าให้มันแล้งตาย อย่างน้อยๆ ก็ขอให้มัน
มีดอกมีผลออกมาตอบแทนเขาบ้าง ไม่ใช่เอาแต่กินแล้วนอน

ถาม : แล้วช่วงที่เตรียมงานเนียครับ คุณพ่อ คุณแม่เรา รู้สึกว่า
เหนื่อยกับการเตรียมงานนี้ ไม่ควรใช้มัยครับ ?

ตอบ : ไม่ควร หากคนที่เป็นแม่งานมาจัดงานแทนดีกว่า ว่าใครที่
สามารถรับผิดชอบงานนั้นได้ ตัวเจ้าภาพให้อยู่อย่างสบายใจที่สุด **ไม่
งั้นถ้าหากว่าจิตใจชุ่มมัวชะ กุศลมันจะลดน้อยลง**

ถาม : ควรจะอยู่ที่วัดล่งหน้าซักรั้ววัน ?

ตอบ : แล้วแต่ไปคุยกับท่าน ถ้าท่านต้องการก็วัน ถ้าเป็นอย่างอาต
มาสองวันก็พอ พอรับปากกับหลวงพ่อกับว่าจะบวชก็มาท่องคำขานนาค
ตอนนั้นวัดท่าซุงเป็นมหานิกาย ก็ล่อ อุกาสะ ไช้มัย ? ท่องอุกาสะ เสร็จ
ไปอยู่วัด ปรากฏว่าเขาบอกว่าวัดเราใช้ เอสาหัง เข้าไปท่องคำขอบรรพ
ชาว่า เอสาหัง เสร็จเรียบร้อย สองวันได้้อยู่แล้วไช้มัย วันแรกมันได้แล้ว
แต่วันที่สองซ่อมให้คล่อง พอวันที่สาม บอกว่า ของคุณอุปสมบทหมู่ ต้อง
ใช้ เอเต มะยั้ง ภันเต ตกงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจะบวชวิธีไหน อาตมาได้

หมดจนกระทั่งทุกวันนี้เขาขงใจกันมากเลย บางทีอยู่ๆ เข้าโบสถ์ไปก็แนะนำขั้นตอนให้พระใหม่เขาหมดเลย โดยที่เขาไม่รู้ที่เราเองก็โดนมาขนาดไหน ฉะนั้นก็ถามหลวงพ่อก็คือท่านเจ้าอาวาสว่าควรจะมาอยู่วัดก่อนที่วัน เพราะว่าผมทำงานอยู่เวลาน้อย สมัยโบราณเรียกว่าอยู่ติดถิยปริวาส คือการอยู่จำกัดเขตแบบคนนอก หัดให้เคยชินกับระเบียบวินัยของพระ อย่างสมัยนี้ก็จะมีอย่างของสายหลวงปู่มั่นอย่างนี้ ถ้าหากว่าคุณจะบวชต้องไปเป็นตาผ้าขาวหัดถือศีล ๒๒๗ ข้อ หนึ่งปีเต็มๆ ถ้าหากว่าเห็นสมควร อาจารย์อนุญาตให้ถึงได้บวช หรือไม่ก็อย่างสายหลวงพ่อสอนอง วัดสังฆทานอย่างนี้ ต้องไปเป็นตาผ้าขาวฝึกหัดเหมือนกัน แต่ไม่ทราบเหมือนกันว่าของท่านต้องหัดนานเท่าไร คราวนี้ติดถิยปริวาสตามที่พระพุทธเจ้าท่านกำหนดเอาไว้ คือให้อยู่สามเดือน หมายถึงว่าจะบวชแน่นอน ไม่ใช่ใช้อย่างของเราประเภท บวชๆ สึกๆ อยู่สามเดือน ฝึกระเบียบพระ ถ้าหากสามเดือนไม่ได้ เพิ่มให้อีกสามเป็นหกเดือน ถ้าไม่ได้เพิ่มให้อีกสามเป็นเก้าเดือน ถ้าเก้าเดือนยังไม่เอาไหนไม่ต้องบวช ถือว่าเซ็นไม่ไป หัดอยู่เก้าเดือนนะ หัดไม่ได้ อยู่กันจนรากงอกแล้ว นั่นแหละติดถิยปริวาส ไปอยู่ฝึกหัด นี่คราวนี้เก้าเดือน ทางสายหลวงปู่มั่นท่านเข้มข้นมาก เต็มมันจะเอาดียาก ล้อมันสองปี ซึ่งแต่ละคนก็รู้สึกเต็มใจมาก เพราะอย่างน้อยๆ ได้หัดระเบียบได้ฝึกปรีไฉนลักษณะของฆราวาสก่อนถึงผิดก็ไม่มีโทษ เสร็จแล้วพอเคยชินเข้ามันอยู่ตัวแล้วบวชไปก็สบายเลย มันก็เท่ากับแค่เปลี่ยนชุดเฉยๆ เพราะกิจวัตรทุกอย่างทำแบบพระอยู่แล้ว นโยบายนี้ดีมั๊ย ? เอาซักสองปีก่อนแล้วค่อยบวชนะ ขาดใจตายไปเลย มีอะไรว่ามา เพราะว่าบางทีครูบาอาจารย์สมัยนี้ท่านก็บวชให้เฉยๆ

ไม่มีเวลาที่จะไปบอกไปกล่าว ไปสั่งไปสอนอะไรมาก อาตมาเองก็เพิ่งถูกจับมัดเป็นคู่สวดงานบวชของพระเอที่เพิ่งผ่านมานี่เอง ก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้คิดจะเป็นหรือ ท่านเจ้าคุณไปถึง ปรากฏว่าพามหาสันติไปองค์เดียว มหาทองดีไม่ไปด้วย มองทั้งวัดไม่เหลือใครแล้วนี่ ท่านสมพงศ์เจ้าอาวาสที่เป็นคู่สวดได้ท่านก็ติดงาน วันนั้นไปตรวจข้อสอบที่วัดไร่ขิง ทั้งวัดก็เหลืออาตมาคนเดียวที่เป็นงาน ก็ต้องว่าไปเลย เพราะฉะนั้นพระรุ่นนั้นถ้าไม่เฮงที่สุดก็ชวยที่สุด มันเจอคู่สวดตกกะไตพลอยโจน ไม่ได้เจตนาเป็นก็ต้องเป็น

ถาม : ของที่ให้ท่านยามวิกาล นี่คือ....?

ตอบ : ยามวิกาลที่ท่านอนุญาต อย่างเช่นว่า สัปปิ นวนีตัง เตลัง มธุ ผาณิตัง แปลเป็นไทยก็คือ เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำอ้อยสมัยนี้ก็คือสารพัดของที่เป็นน้ำตาล ให้ระมัดระวังพวกบรรดาน้ำผลไม้ต่าง ๆ อันที่เป็นมหาผล คือเขาประมาณการว่าโตกว่ากำปั้น คือโตกว่าลูกมะตูมเขาห้ามไว้ อย่างเช่น พวกแดงโม ส้มโอ มะพร้าว สับปะรดอะไรพวกนี้ เผลอๆ ไปเจอน้ำสับปะรด จ้าก เข้าไปอีก โยมเขาไม่รู้เขาถวายมาเราก็อย่าไปไม่รู้ด้วยแล้วกัน ระวังไว้คิดว่าเขาปรับเท่ากับกินข้าวเลย ตอนแรกก็สงสัยว่าทำไมพระพุทธเจ้าท่านปรับแรงขนาดนั้น ตอนหลังฝรั่งมันตามทันเอาหลังจากสองพันกว่าปีมาแล้ว เขาไปศึกษาและวิจัยเสร็จเรียบร้อย เขาบอกว่าพวกมหาผลประกอบไปด้วยฮอโมนสูงมากพระหนุ่มๆ ฟาดฮอโมนเข้าไปเยอะอยู่บ่ได้ดอก กระจาย สมัยก่อนเขาห้ามคนท้องกินน้ำมะพร้าว ไซ้มั๊ย ? สมัยนี้หมอบอก กินไปเยอะๆ มีฮอโมนที่เป็นประโยชน์แก่เด็กเยอะมากเลย

ถาม : พวกโอวัลติน ?

ตอบ : โอวัลติน จริงๆ ถ้าเป็นธรรมชาติเขาไม่ฉัน ถือว่ามีส่วนผสมของข้าวมอลต์ซึ่งเป็นอาหาร พวกข้าว พวกถั่ว พวกงา อะไรนี่เขาถือเป็นอาหารหมด น้ำเต้าหู้เขาก็ถือว่าเป็นพวกถั่ว จัดเป็นอาหาร เขาไม่ฉันกัน แต่ว่าก็ถ้าหากว่าเป็นมหานิกายส่วนใหญ่ไม่ถือ ถือว่าเราอยู่ว่าเราฉัน เพื่อยังอรรถภาพร่างกายนี้เท่านั้น บำบัดความทิวลักษณะที่เรียกว่ายาพิษมัตถ์ คือแค่อาศัยบรรเทาความเวทนาของร่างกายเท่านั้น ไม่ใช่ประเภทฟาดจนจุก ครั้งชั่วโมงแก้วหนึ่ง มันก็กินไป แล้วมันมีตัวอย่างเคยทำมาแล้ว เขาตัดโอวัลตินใส่ไปครั้งถ้วย นมชั้นตามอีกครึ่งหนึ่ง กวนซะจนเป็นประเภทที่เรียกว่าเหนียวเป็นกาวเลย แล้วก็ทิ้งโซ้ยกัน เราก็ดู แหม มันกินข้าวซะก็หมดเรื่อง มันน่าเกลียดน้อยกว่า เคยมีตัวอย่าง แล้วก็อย่าไปเชื่อรุ่นพี่นะ รุ่นพี่ทำผิดๆมานะเยอะ เรายึดตำราไว้ก่อน แต่อย่าไปเถียงท่าน เถียงท่านเดี๋ยวทะเลาะกัน บางที่เขาออกไปปรีวาส เจอพวกปั่นน้ำฟักทองอย่างนี้ น้ำมันเทศอย่างนี้ นั่นมันข้าวซัดๆ เลย ฟักทองต้มเสร็จ บั่น ไซ้มัย ? เกือบๆ จะเป็นคาราเมลอยู่แล้ว นั่นมันจะกินของมันมันก็อ้างว่า กินได้ ประเภทที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าทำให้พระสังฆกรรมเทศนาของท่านเสื่อมไป สิ่งที่ไม่ได้บัญญัติไว้ ก็อ้างว่าบัญญัติ สิ่งที่ยังไม่บัญญัติไว้ ถ้าไม่สมควรแก่ตัวก็ปลงว่าไม่มี อย่างนี้ แบบเดียวกับทิดแจ๊ค ทิดแจ๊ค ไปบวชหนึ่งเดือน อดข้าวได้เจ็ดวัน อิกยี่สิบเอ็ดวัน ฟาดตลอด เพราะว่าเขากินกันทั้งวัด กินเสร็จแล้วเขาไปปลงอาบัติ เขาถือว่าการกินข้าวเป็นแค่อาบัติปาจิตติย์ ปลงได้ มันก็หน้าด้านปลงกันทุกวัน กินเสร็จแล้วมันก็ไปปลง กินเสร็จแล้วมันก็ไปปลง เจริญมัยละ ?

ถาม : แล้วผลของการกระทำนั้นก็ถือว่า ?

ตอบ : ลงนรกแน่นอน เจตนาล่วงละเมิดในสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านห้าม เพราะฉะนั้น ครูบาอาจารย์บางสายนี้ ต้องใช้คำว่าตัวเองไม่ได้รับการอบรมมา ก็เลยพลอยลากลูกศิษย์เพื่อนไปด้วย มันถือว่าปาจิตติย์ ปลงได้ให้กินข้าวเย็นเฉยเลย หลวงพ่อเองท่านก็เจอมา ท่านบอกไปวัดๆ หนึ่งทางภาคอีสาน อยากรู้เลยนะว่าวัดชื่ออะไร ขึ้นไปถึงตอนบ่ายเจอเจ้าถิ่นนั่งอยู่ ๓-๔ องค์ เจ้าอาวาสด้วย เขาล้อมวงกันอยู่ มีเถาอยู่ตรงกลาง มีอะไรบ้าง อ้อยควั่นอยู่ครึ่งหนึ่งแล้วก็ถั่วต้มอีกครึ่งหนึ่ง กำลังนั่งจ้ำกันอยู่ พอหลวงพ่อก็นั่งไปถึงก็ตอกตีใจ โอโฮ ต้อนรับปฏิสันถารดี โอภาปราศรัยนำคอบหามากถามว่าจะค้างมัย ? พอออกค้ำปุ๊บ บอกเด็กวัดให้เชือดไก่ เดี่ยวจะเลี้ยงพระอาคันตุกะ หลวงพ่อบอก เผนแทบไม่ทัน ขึ้นอยู่ไก่ตายเพิ่มอย่างน้อยตัวหนึ่ง คือ การปฏิสันถารต้อนรับแขกของท่านนี่เหมือนอย่างกับฆราวาสต้อนรับกันเลย อบอุ่นน้อยๆมาก ถึงขนาดให้ลูกศิษย์วัดไล่จับไก่จะมาเชือด จะเลี้ยงตอนเย็น จริงๆ อ้อยควั่นนะฉันได้ มันน้ำอ้อย แต่ว่าอย่าไปทำเลย เพราะญาติโยมบางที เขาไม่เข้าใจ ภาษาบาลีเขาว่า ขาทนียังวา โภชนียัง วา แปลเป็นไทย เขาว่า ของเคี้ยวของฉัน คนก็เลยไปตีความว่า ถ้าไม่เคี้ยวก็กินได้ เดี่ยวมันชดจ้ำกันเฉยเท่านั้นแหละ จริงๆ แล้วไม่ใช่ พวกของเคี้ยวของฉันก็คือ บรรดาอาหารที่กินกันอย่างเป็นกิจจะลักษณะ เล่นตีความว่าถ้าไม่เคี้ยวก็กินได้ ไซ้มัย ? สมัยนี้คนออร์ทอจิกซงน้ำสามนาที่ ได้กิน เดี่ยวมันใช้หลอดดูดเอา มันอ้างว่าไม่ได้เคี้ยวอีก

ถาม : แล้วอย่างผลไม่ล่ะครับ ผลไม้อะไรฉันได้ ?

ตอบ : ก็มีบางอย่างที่ท่านอนุญาต อย่างพวกสมอ พวกตีปี่ พวก

มะขามป้อม พวกอะไรนี่ เพราะว่ามันเป็นยาช่วยรักษาท้องช่วยให้ถ่ายได้
 ถาม : จะขอบกวนถามเรื่องสมาธิ เคยนั่งสมาธิครั้งหนึ่ง แล้วรู้สึก
 จิตสงบดี ....(ไม่ชัด).... ?

ตอบ : แล้วหลังจากนั้นเข้าถึงตรงจุดนั้นได้อีกหรือไม่ ?

ถาม : ได้ครั้งเดียว พยายามหลายครั้งแล้วเข้าไม่ได้ ?

ตอบ : นั่นแหละ เพราะว่าคุณพยายาม มันก็เลยไม่ได้ จำเอาไว้ว่า
 ถ้าอยาก..ไม่ได้หรอก ถ้าสังเกตดูจะเห็นว่าอารมณ์ผานทุกระดับมันจะมี
 ตัวสุดท้ายคือเอกัคคตารมณ์ ถ้าหากว่าเป็นผู้ที่จิตละเอียดมากอย่าง
 พระโพธิสัตว์บารมีสูง ๆ ท่านจะแยกออกได้ว่า เอกัคคตารมณ์นี้จะประ
 กอบไปด้วยเอกัคคตากับอุเบกขา คือความปล่อยวาง จำไว้เลยว่าถ้า
 เราอยาก มันจะเข้าไม่ถึงตัวอุเบกขานั้น เราต้องปล่อยลักษณะว่า
 เรามีหน้าที่ภาวนา มันจะได้หรือไม่ได้ก็ช่างมัน ถ้าถึงเวลา ถึงวาระที่
 สมควร มันก็จะลงลือคของมันเอง ถ้าเราสามารถปล่อยกำลังใจได้
 ว่า มันจะเป็นหรือไม่เป็นก็ช่างมัน มันจะได้เร็วมาก トラบไตที่ยัง
 อยากรู้อยู่มันจะไปไม่ถึงตรงจุดนั้น ทำเมื่อไรก็ไปนั่งจ้องมัน อาตมาติด
 อยู่สามปีเต็มๆ ถ้าเป็นคนอื่นเลิกไปนานแล้ว แต่ของเราว่ายังไงๆ ก็ต้อง
 เอาให้ได้ เลือดบ้ามันเยอะหน้อย ทำเท่าไรไม่ได้สักทีเพราะไปจ้องชั้น
 ตอนมัน คราวที่แล้วมันเป็นอย่างนี้ ชนลุกๆ หน้อย พอมาถึงตรงนี้ต่อ
 ไปอีกหน้อยมันจะเป็นอย่างนี้ ไปตามจิตดูมันอยู่ มันอาย มันไม่โผล่มา
 หรอก จนกระทั่งวันหนึ่งมันเห็นใจเต็มที มันจะได้หรือไม่ได้ก็ช่างหัวมัน
 เรามีหน้าที่ภาวนาก็ภาวนาไป ปีกเดียวลงลือคเลย คือมันกลายเป็นกำ
 ลังที่ปล่อยวางลักษณะอุเบกขาพอดี บังเอิญได้ แล้วหลังจากนั้นก็เลิกโง่

โง่อยู่สามปีถ้วนๆ โง่นี้หมายถึงเลิกเรื่องเดียวนะ เรื่องอื่นยังคงโง่ต่อไป
 ถาม : เวลาภาวนาไปถึงจุดๆ หนึ่ง มันหยุดไปเลยครับ ไม่มีภาวนา
 ไม่มีอะไร ?

ตอบ : ตอนนั้นให้กำหนดใจรู้อยู่อย่างเดียว มันภาวนาก็ให้รู้ว่า
 มันภาวนา มันหยุดก็ให้รู้ว่ามันหยุด มันนิ่งก็ให้รู้ว่ามันนิ่ง มันเงียบก็
 ให้รู้ว่ามันเงียบ ตามรู้้อยู่อย่างเดียว พอถึงเวลาถ้าเต็มทีของมัน มัน
 จะถอนของมันเอง หรือไม่ถ้าหากว่ากำลังพอ มันจะก้าวผ่านไปอีก
 ชั้นหนึ่ง ที่เขาบอกว่า ทำตัวให้เป็นผู้ดูอย่าเป็นผู้เล่น เพราะเราเล่นโดย
 การไปบังคับมันให้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ มันไม่เป็น แต่ถ้าหากว่าคอย
 ดูระมัดระวังมันอยู่เฉยๆ เท่านั้นเอง รับรู้ว่าการของมันเป็นอย่างไร
 ลักษณะที่บางสำนักท่านใช้คำว่ารู้หนอ รู้หนอ ถ้าหากว่ามันเต็มทีของมัน
 ได้แค่นั้นมันก็จะถอยออกมา ถ้าถึงเวลากำลังมันพอ มันจะก้าวผ่านไป
 ได้เอง

ถาม : คือถ้าจำอารมณ์ช่วงนั้นได้ มันก็จะติดอยู่แบบนั้น ?

ตอบ : ใช้วิธีแบบของหลวงพ่อดีกว่า คือพอมันเต็มทีถึงตรงจุดนั้น
 เราคลายออกมาสู่อารมณ์ปกติแล้วพิจารณาไปเลย จะดูตามแบบไตร
 ลักษณะ คือ ดูอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ได้ ดูตามแบบวิปัสสนาญาณ ๘
 ดูการเกิดการดับของมัน จนกระทั่งไปถึงสัจจानุโลมิกญาณ ย้อนไปย้อน
 มากี่ได้ หรือไม่ก็ดูตามแนว อริยสัจ จับทุกข์ตัวเดียวก็ได้

ถาม : .....

ตอบ : รอฟังอย่างเดียว ตอนนี่คูศิกไม่มาชวนทะเลาะหลายเดือนแล้ว
 มัวแต่ติดงานอยู่ ลักษณะนั้นเดียวแยะ ติดงานลักษณะที่ว่ามีความสามารถ

พิเศษแล้ว ลาม ยศ สรรเสริญ สุข เข้ามาโดยไม่รู้ คนโน้นขอให้ช่วยคนนี้ ขอให้ช่วยก็เมตตาเขาไป แล้วขณะเดียวกันก็รับเอายาพิษเข้ามาโดยไม่รู้ตัว คือบรรดาคำสรรเสริญอะไรต่าง ๆ มันพอใจนะ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่สมควร แต่มันพอใจ พอมันพอใจแล้วครั้งต่อไปพอไปรับงานนี้ซึกจะไม่ใช้ตัวเมตตาแล้ว แต่อยากให้เขาชมว่าเก่ง มันจะมีแทรกอยู่ ทีละนิด ๆ โดยไม่รู้ตัว เดียวก็เจ๊งถ้ามันเป็นอย่างนั้น มันต้องคนที่ทำได้อย่างนั้นมานั่งถาม แล้วมันจะสนุก เพราะมันเป็นของจริงต่อของจริงด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่พบมาด้วยตัวเอง บางทีรุ่นพี่ท่านมานั่งถกกันในลักษณะสนทนาธรรม เรารุ่นน้องเพิ่งเข้าไปใหม่ ๆ นั่งอ้าปากหาว เรื่องของทางจิตมันมหัศจรรย์พิลึกพิลั่นไปได้ขนาดนั้นเชียวนะ คอยนั่งฟังมันทุกวันแหละ ฟังเพลิน เพลินจนกระทั่งลืมทำ (หัวเราะ) มัวแต่ฟังอย่างเดียว

ถาม : (ถามเรื่องคุณพ่อเจ้าโทสะ) บางครั้งก็อยากจะหนี แต่ไม่รู้จะหนีไปไหน ?

ตอบ : หนีไปไหนก็ไม่พ้นหรอก ความทุกข์อยู่กับตัวเรา จำไว้ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าจะหนีไปอยู่ใต้เม็ดยาพิษ หนีไปก้นมหาสมุทร หนีไปอยู่ในชอกเหวลึก จะหนีไปอยู่ในกลีบเมฆก็ดี ความทุกข์ก็ยังคงอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นก็อยู่อย่างยอมรับความเป็นจริง คือยอมรับว่าในเมื่อท่านเองเป็นอย่างนี้ เราพยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วในหน้าที่ของความ เป็นลูก ถ้าไม่สามารถจะช่วยเหลือได้มากกว่านี้ ก็ต้องยอมรับว่าท่านมีกรรมของท่านอยู่ ของเราเองเราทำความดีให้เต็มที่ไปให้ตั้งใจว่า ถ้าหากว่าวาระที่สมควรมาถึงก็ขอให้พ่อแม่หันกลับ

เข้ามาทางด้านธรรมะด้วยเถิด ตั้งใจไป แล้วอีกอย่างหนึ่งอันประสงค์ของการบวชสำหรับผู้ชาย คนเป็นพ่อเป็นแม่จะได้รับทันทีเลย ต่อให้ไม่โมทนาก็ได้ เป็นบุญพิเศษ ถ้าหากว่าเราเป็นลูกหญิง เราก็พยายามทำดีให้ถึง พระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป เพื่อกุศลจะได้ส่งให้พ่อแม่ได้ด้วย มีงานให้ทำอีกเยอะ เรื่องของพ่อแม่ ถ้าคิดมาก ๆ ก็เปลืองสมอง ตั้งหน้าตั้งตาทำของเราไป มีโอกาสเมื่อไรก็ค่อยไปหยอดให้ท่านสักนิดหนึ่ง เปิดเทปเพื่อท่านสักหน่อยหนึ่ง ทิ้งหนังสือให้ท่านสักเล่มหนึ่งอย่างนี้ เดียวเกิดท่านคว่ำขันมาอ่านสนุกดีจิตใจ หาเล่มใหม่ไป ประวัติหลวงปู่ปานก็ได้ แกล้ง ๆ ลืมไว้ อ่านประวัติหลวงปู่ปานนี้มันกว่ากำลังภายในเยอะเลย

ถาม : ถ้าเกิดว่าทำอะไรไปแล้วไม่รู้สึกตัว อย่างเช่นยืนอยู่กลางถนนแล้ว อย่างนี้สารเคมีในสมองมันไม่สมดุลหรือเปล่าคะ หรือว่าแค่วิญญูณที่ ....(ไม่ชัด).... ?

ตอบ : ไม่ต้อง ตัวสมาธินั้นแหละสำคัญที่สุด อย่างนั้นแสดงว่าตัวสติสัมปชัญญะมันขาดไปในเมื่อขาดสติสัมปชัญญะที่ดีที่สุดก็คือ อานาปานสติ คือการนึกถึงลมหายใจเข้าออก คือตัวภาวนานั้นแหละ ถ้าหากว่าเราสามารถทำได้จนจิตทรงตัวในระดับประเภทที่ว่า จะหลับหรือตื่นอารมณ์ใจทรงตัวได้เท่ากัน คราวนี้มันรู้ตลอด จะหลับมันก็ยังรู้เลย จะตื่นมันก็รู้ว่าตื่น เพราะฉะนั้นแค่เดินบนถนนมันรู้อยู่แล้ว

ถาม : พระจันทน์ท่านบอกว่าไม่ให้นั่งสมาธิตามบ้าน เพราะว่าจะคุมสติไม่ได้ อธิบายได้ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องอธิบายจะ เพราะท่านเข้าใจผิด จริง ๆ แล้วลักษณะของการภาวนา คือการสร้างสมาธิ การคุมไม่ได้อย่างดีก็แค่เรื่องอื่นไป

เรื่อยเปื่อย เรียกว่าฟุ้งซ่าน คือตัวอุทธรณ์จะเราเองพอรู้ตัวก็ดึงมันกลับมาดึงมันกลับมา เดี่ยวมันก็ตีเอง ถ้าไม่คิดจะทำเลยแล้วเมื่อไรมันจะตีล่ะ อย่าไปเถียงกับท่านนะ นั่นคือทิวติ คือ ความเห็นของท่าน ของเราเห็นว่าอย่างนี้ถูกก็ทำของเราไป

ถาม : ทำไมบางที่เราต้องเจอปัญหาเดิม ซ้ำ ๆ ซาก ๆ แก้ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เราก็กพยายามทำดีแล้ว บางทีผ่านไปแล้วสองสามปี ก็กลับมาเจอปัญหาเดิมอีก ?

ตอบ : นั่นเป็นความคิดของเรา ที่ว่าดีแล้วต้องถามว่าดีแค่ไหน? ถ้ามันดีจริงปัญหามันต้องหมดชิ ไซ้ไหมล่ะ? ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของพ่อของแม่แบบเดียวกับที่เข้ามา ให้เราตั้งหน้าตั้งตาทำความดีของเราไป ถ้าหากว่าเราทำความดีจนมันคง มีการเปลี่ยนแปลงให้ท่านเห็นจนชัดเดี่ยวท่านก็ค่อยตามมาเอง อาตมาสมัยก่อนตอนช่วงวัยรุ่นนี้มาถือศีลภาวนา คนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่พี่น้องเพื่อนฝูงรอบข้างว่าเราบ้าหมด แต่หลังจากที่เราตั้งหน้าตั้งตาทำไปเรื่อย เขาจะว่าอย่างไรก็ไม่สนใจในสิ่งที่เขาว่า ตั้งหน้าปฏิบัติของเราไปเรื่อย ๆ มาตอนหลังความประพฤติที่เราเคยเป็น เช่นว่าใจร้อน ชอบตีกับชาวบ้านเขา หรือว่าอะไรเขา เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด เขาก็เริ่ม เออ ! ที่แท้ทำแล้วมันก็ตีนี้หว่า เขาก็ค่อยค่อยตามมาแล้วก็ตามมาทำด้วย จะกลายเป็นว่าพอถึงเวลาแล้วสิ่งที่เราทำ กระแสที่เราสร้างขึ้นมาเรื่อยๆ มันจะมีพลังพอ ก็จะสามารถเปลี่ยนให้เขาค่อยตามมาเรามาได้เอง จะสามารถชักจูงเขาให้ค่อยตามมาได้เอง เพราะฉะนั้นต้องอยู่ที่เราแล้ว อย่าเพิ่งไปน้อยใจว่าอุตสาหะทำดีมาตั้งเยอะตั้งแยะ จริง ๆ แล้วยังไม่พอ ถ้าพอ

แล้วป่านนี้การเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีต้องมีแล้วละ ตั้งหน้าทำต่อไป ยิ่งไง ๆ ก็ไม่เกินชาตินี้แน่

ถาม : แล้วทำอย่างไรถึงจะเรียกว่าดี ?

ตอบ : ดูว่าตัวเราเป็นลูก เราทำหน้าที่ของความ เป็นลูกได้เหมาะสมไหม ? ตัวเราเป็นพี่ เราทำความดีของความ เป็นพี่ได้เหมาะสมไหม ? ตัวเราเป็นน้อง เราทำหน้าที่ของความ เป็นน้องได้เหมาะสมไหม ? พิจารณาแบบไม่เข้าข้างตัวเอง ถ้าหากว่าไม่เข้าข้างตัวเองแล้ว เราทำได้เต็มที่ตามที่ตัวเองต้องการ ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องดีขึ้น คำว่าหน้าที่ มันพูดยาก เพราะหน้าที่หลายตำแหน่งเหลือเกิน เป็นพ่อเป็นแม่ทำหน้าที่ของพ่อแม่ เป็นพี่เป็นน้องทำหน้าที่ของพี่ของน้อง เป็นลูกเป็นหลานทำหน้าที่ของลูกหลาน แลทำหน้าที่ของตัวเองให้เหมาะให้ควรเท่านั้นเอง ฟังแล้วเป็นไง มันง่าย แต่ทำมันยาก ทำไปเหอะ ผิดบ้างถูกบ้างเป็นมลายัดไป เดี่ยวมันก็ถูกเข้าสักทีแหละ

ถาม : พอดีกระผมจะบวช ขอโอวาทด้วยครับ ?

ตอบ : บวชน้อยก็ต้องตั้งใจทำให้ดีที่สุดเท่าที่ฟังดีได้ ระวังเอาไว้ว่า อาบัติหนักอย่างปาราชิก ๔ ข้อ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ อย่างให้มันโดนเป็นอันขาด เพราะว่าโดนแล้ว อย่างปาราชิก ๔ ข้อขาดความเป็นพระไปเลย คือบวชใหม่ก็ไม่ใช่พระ ห่มเหลืองอยู่ก็ไม่ใช่พระ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ โดนแล้วแก้ไขได้ยาก ก็จะขาดความเป็นพระไปชั่วคราวจนกว่าจะได้รับโทษคืออยู่ ปรีวาสตามกำหนดที่เขาตั้งเอาไว้ แล้วก็รอให้พระอีก ๒๐ รูป สวดคืนความเป็นพระให้ มันจะลำบาก อาบัติข้ออื่น ๆ นั้นมันจำนวนมากด้วยกัน โอกาสพลาดมีอยู่ ในเมื่อโอกาสพลาดมันมีอยู่ก็อย่าให้มันข้ามคืน

ถึงเวลาถ้าโดนก็รีบแสดงคืน คือสารภาพเสียโดยไว ของวัดท่าซุงเขาที่อยู่อย่างหนึ่งคือว่าเขาใช้ภาษาไทย อย่างเช่นว่า ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าต้องอาบัติปาจิตตีย์ด้วยได้โกหกคนอื่นเขา ข้าพเจ้าตอนนี้ทราบถึงความชั่วหยาบของอาบัตินี้แล้ว ต่อไปนี้จะไม่คิดอย่างนี้อีก ไม่พูดอย่างนี้อีก ไม่ทำอย่างนี้อีก ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบด้วยเถิด เขาจะได้ช่วยกันให้เราด้วย ขึ้นทำข้าเขาจะได้ให้เอา มันอายุเขา จะได้ไม่กล้าทำ จะได้รู้ชัดๆ ว่าเราทำอะไรผิด คราวนี้ว่าเราบวชน้อยก็ให้ตั้งใจไว้ว่า กุศลทั้งหมดที่เราทำนั้นเราปรารถนาอะไร ? ทาน ศีล ภาวนาของเราในช่วงนั้นมีเท่าไรก็ทำให้เต็มทีไปเลย อย่างเช่นว่า ออกบิณฑบาตก็ตั้งใจเลยว่า อาหารที่เราบิณฑบาตวันนี้ขอถวายเป็นสังฆทานเลี้ยงพระไปทั้งหมดเลย เราเองก็ด้วย ถึงเวลาเทก็แบ่งกัน ทั้งหมดมีเท่าไร เราก็ได้ส่วนกุศลนั้นด้วย ง่ายออก ถ้าหากว่าในเรื่องของศีลก็พยายามทบทวนอยู่ทุกวัน นวโกวาทติดมือไว้ เย็นๆ ก็เปิดทวนทุกวันๆ ให้มันขึ้นใจ เรื่องของภาวนา เรื่องอื่นๆ วางให้หมด ไม่ต้องมากมายอะไร เอาใจเกาะนิพพานอย่างเดียว พยายามให้อยู่กับพระบนนิพพานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้ากำลังใจมันเคยชินเมื่อไร บิบบั้มันไปเลย แค่นั้นแหละ จำคราวๆ ก็พอต้องใช้คำว่าทำเอา วัดท่าซุงนะเหมาะสมที่สุด เพราะว่ากระแสความดีรวมจุดตรงนั้นสูงมาก ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาจนถึงปัจจุบัน เอาแค่ว่าสมัย หลวงพ่อเล่ง , หลวงพ่อไล้ ถ้าหากว่าคนอายุมากหน่อยยังทัน มีพระอรหันต์ต่อเนื่องกันมาตั้ง ๗๒ องค์ ที่ใดที่พระอรหันต์อยู่ ความดีที่ท่านทำ กระแสเย็นที่กำลังใจของท่านส่งออกมา มันจะคงตัวอยู่ในบริเวณนั้น สิ่งที่ท่านใช้ ถ้าหากว่ายังมีสภาพอยู่ เทวดาต้องรักษาอยู่แล้วเพราะฉะนั้นของ

เราอยู่ในกระแสความดีขนาดนั้น ถ้าตั้งใจทำอยู่ในทาน ศีล ภาวนา อารมณ์ใจจะทรงตัวแล้วทำได้ง่ายมาก เพราะฉะนั้นมีโอกาสต้องกอบโกยมันเข้าไปให้เยอะไว้ เพราะว่าอยู่ที่อื่นมันอาจไม่เหมาะสมอย่างนั้น ถ้าภาษาพระต้องเรียกว่าสถานที่เป็นสปีปายะ คือเหมาะสมมาก เอาแค่สมัยหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้ละ ๗๒ องค์ นี่ยังไม่นับสมัยหลวงพ่อเรา (หัวเราะ) นี่ยังไม่พอ ถ้าเป็นเพียงที่พระภาคเสนท่านบรรลุมรรคผล ในที่ๆ ท่านทำไว้สำหรับนั่งภาวนา คนที่ไปนั่งภาวนาชำระรอยท่านบรรลุมรรคผลต่อมาเป็นพันเลย เพราะฉะนั้นอยู่ในสถานที่ๆ ดีที่สุดต้องพยายามทำตัวให้สมกับสถานที่ด้วย ตัวมโนมยิทธิไม่ต้องมาก เทียวเปื้อแล้วเกาะพระนิพพานอย่างเดียวพอ

ถาม : (ลานงานไปร่วมงานธุดงค์ฯ) โกหกที่ทำงานว่าแม่ไม่สบายต้องไปอยู่เป็นเพื่อนแม่ จะผิดไหม ?

ตอบ : ไปเถอะ ไม่เป็นไรหรอก เพราะว่าสิ่งที่เราทำเป็นความดีสูงมาก ที่เราโกหกนั้นมันน้อย พอหักกลบลบล้างแล้วกำไรเยอะ พอลงทุนได้จ๊ะ (หัวเราะ) ไม่ใช่ไม่ผิดนะ ผิด แต่พอลงทุนได้ แบบเดียวกับพระไป พระเขาห้ามพรากของเขี้ยว คือห้ามทำพวกบรรดาที่ซึ้งผิดอะไรต่างๆ ที่เป็นสี่เขี้ยวให้หลุดออกจากที่ แต่ถ้าหากว่าวัดมันรกดูแล้วไม่เป็นที่เจริญตาเจริญใจทำให้ชาวบ้านเสื่อมศรัทธาเราก็ลงทุนได้ อย่างน้อยๆ ทำให้วัดวาอารามดีขึ้นมา ชาวบ้านเขาเห็นว่าพระไม่เอาแต่กินแล้วนอนเฉยๆ ใช่มั้ย ? ทำให้วัดวาอารามเจริญสะอาดเรียบร้อยขึ้นมาก็ลงทุนได้ ว่าไปเลย สมัยอยู่วัดท่าซุงพูดกันเล่นๆ ว่าถ้าพรากของเขี้ยวไม่ถึงหนึ่งไร่ไม่ถือว่าโดนอาบัติ (หัวเราะ) ก็ที่มันเป็นเรื่องไร บางที่ซบรถไถตันลุยเข้าไป

งูเหลือมขาดเป็นท่อนไปเลย มันหนีไม่ทัน เราเองก็ไม่ทันระวัง ตำรานี้
อย่าไปใช้วัดอื่น วัดที่ท่านเคร่งจริงจัง ท่านเห็นแล้วจะช็อคตาย พรากของ
เขี้ยวไม่ถึงไรไม่ถือว่าเป็นอาบัติ

ถาม : เอาใจตั้งยังไงคะ ในขณะที่เรารู้ว่า....(ไม่ชัด).... ?

ตอบ : ให้อยู่ข้างใน เอาใจให้เหมือนกับบ่อน้ำลึก เพราะว่ากระแส
โลกภายนอกนี้ มันจะตั้ง จะจุด จะรั้ง จะเบียดเรา เป็นปกติอยู่แล้ว ทำใจ
ให้เหมือนบ่อน้ำลึก คือว่าเปลือกนอกของเรา เหมือนกับน้ำปากบ่อ
กระเพื่อมไปตามแรงลมแรงอะไรของมัน แต่ว่าก้นบ่อให้หนึ่งอยู่เสมอ
ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้วจะสบาย สังเกตดูซิท่านที่ทำได้ไม่ว่าอยู่ในอิริ
ยาบถไหน ท่านจะมีสติอยู่เสมอ ไม่ว่าเรื่องอะไรเข้ามา ท่านจะสา
มารถแยกแยะออกอย่างสะดวกและง่ายดาย ในเมื่อหนึ่งก็สามารถ
สะท้อนได้อย่างแจ่มชัด เหมือนกับน้ำจริง ๆ

ถาม : กระเพื่อมนิดกับกระเพื่อมแรง มันต่างกัน ?

ตอบ : กระเพื่อมแรงมันอาจถึงก้นบ่อได้ เพราะฉะนั้นเอาแค่ปาก
บ่อก็พอ ต้องคอยสังเกตไว้บ่อยๆ

ถาม : แล้ววิธีวางกำลังใจที่เรารู้ชัดๆ แล้วว่านี่คือเจ้ากรรมนายเวร?

ตอบ : ต้องอยู่ในลักษณะที่ว่าเราเป็นผู้ผิดเราก่อน ในเมื่อเรา
เป็นผู้ผิดเราทำเขาไว้ก็จำเป็นจะต้องได้รับการตอบแทนในลักษณะที่
ต้องชดใช้เขา เท่ากับว่าเราเป็นลูกหนี้ ไม่มีสิทธิที่จะขอร้อง ต่อรอง
อะไรกับเจ้าหนี้ได้มากมายนัก มีหน้าที่อย่างเดียวคือก้มหน้าก้มตา
ใช้ไป ขณะเดียวก็อย่าไปสร้างหนี้ใหม่ ถ้าหากว่าเราไม่ไปสร้างหนี้
ใหม่ ก้มหน้าก้มตาใช้หนี้เก่า ไม่นานมันก็พ้น เป็นลูกหนี้ที่อยู่กับเจ้า

หนี้ไม่ได้

ถาม : ผมสงสัยว่าการสร้างวัดสร้างวานี้เป็น การจำลองวิมานทิพย์มา
ใช้ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ การสร้างวัดสร้างวาอันดับแรกก็เพื่อการอยู่อาศัย ส่วน
การสร้างนั้นเขาจะเอาแบบมาจากไหนนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อาจเป็นวิศ
กรออกแบบมาหรือว่าจะเป็นท่านที่พบเห็นสภาพข้างบนเขาเป็นอย่างไร
แล้วลอกแบบมา มันก็จะเป็นที่เรียกว่าแตกต่างกันไปตามแต่สภาพและ
สถานที่ ตลอดจนถึงตัวบุคคล เคยมีคนญี่ปุ่นคนหนึ่งมาวัดท่าซุง เขาถาม
ว่าวัดวาอารามในเมืองไทยที่สวยงาม มีมาก เอาแค่วัดโพธิ์หรือวัดพระแก้วก็
สวยกว่าวัดท่าซุงเยอะแยะแล้ว แต่เขาเห็นแล้วเขาไม่ติดใจ วัดท่าซุงไม่ใช่
วัดที่สวยงาม แต่ทำไมเขาเห็นแล้วติดใจมาก ก็บอกกับเขาไปว่าวัดท่าซุง
อาคารการก่อสร้างบางส่วนหลงพ้อท่านจำลองแบบมาจากข้างบน เรา
เองอาจเคยอยู่ข้างบนบ่อย มันก็เลยเคยชินกับสภาพอย่างนี้ มาเห็นเข้า
ก็เลยรู้สึกติดใจ

ถาม : แล้วข้างบนเกิดรูปร่างขึ้นมาได้อย่างไร ?

ตอบ : ตามบุญที่ตัวเองสร้างมา

ถาม : แล้วลวดลาย อย่างหน้าบันหรือเสาอะไร ?

ตอบ : ที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้ไม่ได้หนึ่งในล้านของจริงหรอก ข้างบน
ละเอียดกว่ามหาศาลเลย เปรียบไม่ได้เลย

ถาม : ตามกำลังบุญที่ได้สร้างกันมาใช้ไหมครับ ?

ตอบ : อันนั้นเรียกว่าบุญทำกรรมแต่ง พุดได้เต็มปากเต็มคำเลย
คราวนี้มันก็มีบางอย่างที่เป็นความชอบส่วนตัว บางอย่างก็เป็นไป

ตามกระแสนุญที่ตัวเองทำ อย่างเช่น วิมานของลาเซเทวธิดา ท่านถวายข้าวตอกกับพระมหากัสสปหนึ่งชั้น แล้วโดนงูเห่ากัดตายไปเกิดเป็นเทพธิดา คราวนี้เครื่องประดับของท่านก็ลักษณะที่ห้อยระย้าลงมา แล้วมีข้าวตอกทองคำอยู่ด้วย เป็นชั้นทองคำ ข้าวตอกทองคำ นี่เป็นไปตามบุญที่ตัวเองทำ แต่ขณะเดียวกันที่บางท่านทำไปเป็นความชอบส่วนตัว เช่น แม่ค้าท่านหนึ่ง เป็นแม่ค้าขายปุทะเลท่านเองติดใจมณฑปแก้วที่วัดท่าซุงมาก ไปทำสังฆทานเสร็จแล้วก็ไปนั่งสบายใจที่ตรงนั้น ใจเคยชินอยู่ตรงนั้น จิตเกาะอยู่ตรงนั้น พอตายแล้วท่านก็มีวิมานเป็นเพชรทั้งหลัง คือมันเป็นไปตามลักษณะบุญบารมีอย่างหนึ่ง แล้วบางอย่างมันก็มีความชอบส่วนตัวเข้าไปด้วย

ถาม : พอตีเอาอันนี้มาเจ้าคะ ไม่ทราบว่าจะใช้ในการช่วยฝึกกสิณได้ไหมเจ้าคะ ? (แก้วผลึก)

ตอบ : ได้จะได้ อันนี้ก็ป็นอาโลกสิณ ส่วนอันนี้เราสามารถเล่นพลังงานบางอย่างได้อย่างสนุกสนานมากเลย

ถาม : จะเล่นยังไงเจ้าคะ จะได้นำไปใช้คะ ?

ตอบ : การส่งผ่านนี้ ทั้งส่งออกและการดึงเข้าไปหาเคล็ดลับเอาเอง อาตมาชี้เก็ยจสอนแล้ว หรือไม่ก็ไปหาพวกที่เขาสอนเกี่ยวกับการใช้พลังจากแก้วคริสตัลเกี่ยวกับการรักษาโรค เขาจะบอกวิธีให้ได้

ถาม : ใช้จักรที่เราฝึกมาได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้เหมือนกัน ลองส่งผ่านมันไป ถ้าหากว่าด้านนี้มันจะกระจายกว้างออกไป ด้านนี้มันจะกระจายแคบ อย่างนี้เป็นต้น แล้วแต่สภาพของการรวมการขยายของมันลักษณะของวิทยาศาสตร์ขั้นต้นเอง พื้นฐาน

ของการหักเหของแสง ทำนองนั้น

ถาม : แต่เราใช้พลังงาน ?

ตอบ : จะ เราใช้พลังงานนั้นแทน พอถึงเวลาด้านนี้มันแคบไป ส่งมันทั้งตัวเลย รักษาคนสนุกดี

ถาม : ใช้สำหรับรักษาโรคได้เลยหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : คือมันเหมือนกับแว่นขยายไป เพิ่มความเข้มได้

ถาม : ถ้าอย่างนี้เราเอาไป แล้วเราพุ่งกำลังมานของเราไปในนี้ ก็จะช่วยรักษาความปวดของคนป่วยได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เขาใช้กันเป็นปกติเลย

ถาม : ปีกหน้าจะเป็นไบบ้างคะ ปฏิทินของโลกคะ ?

ตอบ : ปฏิทินของโลกเหมือนกราฟหัวใจ นึกออกไหม ? เคยเห็นหรือเปล่า ? มันเป็นอย่างนั้นตลอด ไม่ได้อยู่นิ่ง ตอนที่คิดว่าดี อยู่ๆ ก็พัง ตอนที่คิดว่าพัง อยู่ๆ ก็ดี ขึ้นๆ ลงๆ ผันผวนมากเป็นพิเศษตั้งแต่ไตรมาสที่สองเป็นต้นไป ภาวะสงครามมันขยายตัวขึ้น ปลายๆ ปี ก็พัดกันมั่ว เรื่องนี้เรื่องโกหก ห้ามเชื่อจะ ปากเสียบอกเรื่องโกหกอยู่เรื่อยๆ นี่ไม่ค่อยดี

ถาม : อ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องธรรมะเจ้าคะ ที่นี้มีคำว่าเทวดาที่เป็นมิจฉาทิฐิ แล้วก็เทวดาที่เป็นสัมมาทิฐิ ?

ตอบ : คนเขียนนี้ต้องเป็นมิจฉาทิฐิแน่เลย เทวดาที่เป็นมิจฉาทิฐิไม่มี แต่อย่างจริง ๆ แล้วก็ถือว่าไม่ว่าใครก็ตามที่ยังไม่เข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้าจะเรียกว่าเป็นมิจฉาทิฐิก็ได้ทั้งหมด ส่วนท่านที่เป็นมิจฉาทิฐิจริงๆ เขาจัดเป็นอีกพวกหนึ่ง เรียกว่ามาร มารนี้อยู่เทวดาชั้นสูงสุด

เสียด้วยซ้ำ คืออยู่ที่ชั้นที่ ๖ เขาเป็นผู้ที่เป็นมิจฉาจิฐิ แต่บังเอิญได้ทำบุญใหญ่ ในเมื่อได้ทำบุญใหญ่กำลังบุญสูงมาก ส่งให้เขาขึ้นไปถึงขนาดนั้นแต่ว่าความที่เป็นมิจฉาจิฐิ ทำให้ท่านสนุกสนานที่ได้ชววงคนอื่นเขา เอาเป็นว่าถ้าหากว่าบุคคลที่เข้าไม่ถึงความเป็นพระอริยเจ้า มีโอกาสที่จะคิดผิด พุดผิด ทำผิดได้เสมอ ลักษณะของการพุดผิด คิดผิดทำผิดไปจากที่สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านสอน เรียกว่าเป็นมิจฉาจิฐิได้ แต่ว่าเทวดาท่านเป็นผู้ที่ทรงความดีสูงมากโอกาสที่ท่านจะพลาดยาวเลยนั้นน้อย พอถึงเวลามีโอกาสท่านก็สามารถจะพลิกกลับมาได้ ขณะเดียวกันพวกเราทั้งหมดก็เหมือนกัน สามารถเปลี่ยนจากร้ายเป็นดีได้ ขณะเดียวกัน ดี ๆ ก็อาจเปลี่ยนเป็นร้ายได้ เพราะฉะนั้นถึงเวลาท่านประเภทเทวดาที่เป็นสัมมาจิฐิก็ให้ไมทนาได้ เทวดาที่เป็นมิจฉาจิฐิไม่ให้เดี๋ยวจานก้ออดหมดหรือ เพราะเทวดาที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าน้อยกว่าท่านที่ยังไม่ได้เป็น

ถาม : เคยเห็นทรงบางที่เจ้าคะ มีความรู้สึกว่ามีท่านลงจริง ๆ ลองถามเกี่ยวกับเรื่องของธรรมะแล้วท่านตอบได้เหมือนกับหลวงพ่อกเคยสอนไว้?

ตอบ : อันนั้นต้องขึ้นอยู่กับภูมิธรรมของท่านด้วยว่าท่านทำถึงระดับไหน ถ้าเราถามปัญหาที่สูงเกินกว่าความสามารถของท่านบางที่ท่านก็ต้องดำน้ำเอา คราวนี้ดำแล้วจะโผล่หรือไม่โผล่นั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ถาม : เปรต อสุรกาย นี่ถือว่าเป็นภูมิห้าย ๆ ... ?

ตอบ : อสุรกายนี้จะสูงกว่าเปรตอีกระดับหนึ่ง จัดอยู่ในอบายภูมิเหมือนกัน ถ้าจัดอยู่ในกาลกัญจิกอสุรกาย พวกนี้จะมีฤทธิ์มาก ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้ที่ทรงฌานทรงสมาบัติได้ แต่ว่าเข้าไปในทางมิจฉาจิฐิ

อย่างเช่น พวกพ่อมด หมอผี เป็นต้น พอได้รับโทษในนรกแล้วเป็นเปรตแล้วก็จะไปเกิดเป็นอสุรกายพวกนี้ ดูถูกเขาไม่ได้นะพวกนี้ บางทีเขาจะตั้งตัวเป็นเจ้าของเจ้าแม่เจ้าป่าเจ้าเขา เทวดาที่มีศักดิ์านุภาพน้อย ๆ ยังต้องหลบเขา สมมติว่าคุณเป็นตำรวจแต่บังเอิญว่าศคุณแค่พลตำรวจหรือนายสิบเท่านั้น ไปเจอเจ้าพ่อชลบุรีเข้าก็ขาสั่นไข่ไหม ? แบบเดียวกันถาม : มีคนที่เขาเคยเป็นร่างทรง แล้วที่นี้เขาประพุดิตัวไม่เหมาะสมเจ้าคะ จากที่เคยทรงเจ้าก็กลายเป็นคนอื่นไป ไม่ทราบว่าจะตรงจุดนี้มันเกิดขึ้นได้เพราะเหตุใด ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วจากตัวโลกธรรมที่เข้ามาแทรก แรก ๆ ทำด้วยเจตนาหวังสงเคราะห์ แต่ว่าพอลาก ยศ สรรเสริญ สุข เข้ามาก็ไปหลงยึดติดตรงนั้น เมื่อไปยึดติดตรงนั้นผิดจุดประสงค์ของท่านที่ลงมาเพื่อสงเคราะห์ท่านก็ถอนออกไป คราวนี้ว่าเมื่อเวลานึกถึงตัวจริงไม่มาตัวอาสาแทนมันเพียบอยู่แล้ว เลยกกลายเป็นว่าจากที่ดี ๆ ก็กลายเป็นไม่ดีไปก็ได้

ถาม : แล้วที่นี้คนที่เขาทรงเขาจะรู้ตัวไหมคะ ?

ตอบ : บางรายก็รู้ แต่อย่างไรละ ? ตัวเองก็พลอยยินดีไปด้วยเสียแล้ว เลยปล่อยไปเลยตามเลย บางรายก็ไม่รู้เพราะว่าเขาเมาเข่าอ้างว่าตัวเขาเป็นอย่างนั้นตัวเองก็รับต่อไป เพียงแต่ถ้าเขาช่างสังเกตความประพุดิตมันจะเปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยเรียกร่องผลประโยชน์ก็เรียกร่องขึ้นมา

ถาม : หนูเคยเจอทำท่าเหมือนจะดีเจ้าคะ บอกว่าท่านเป็นกรมหลวงชุมพรฯ ลงมา แต่พอถามท้าวมหาราชทั้ง ๔ แล้วท่านไม่รู้จัก ก็เลย

จบเลย ไม่ต้องพูดกันเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ท่านที่ลงมาที่นี่มักจะต้องอ้างของสูงเพื่อเป็นที่น่าเชื่อถือ แล้วถึงเวลาจะเรียกร่องอะไรมักจะได้รับการตอบสนองง่าย เลยกลายเป็นว่าอ้างของสูงแต่ว่าไม่รู้จริง

ถาม : มีไหมครับตอนที่เห็นเทวดาเป็นนางฟ้าแต่เวลาลงมาเกิดในร่างกายของผู้ชาย ?

ตอบ : มี นางฟ้าอาจเกิดเป็นผู้ชายก็ได้ เทวดาอาจเกิดเป็นผู้หญิงก็ได้

ถาม : แล้วนิสัยใจคอนี่จะเป็นไปแบบไหนครับ ?

ตอบ : แล้วแต่บารมีที่ตัวเองสร้างมา ถ้าหากว่าบารมียังน้อยอยู่นิสัยใจคอจะออกไปทางผู้หญิง ถ้าหากว่ามากจะไปในทางผู้ชาย เรื่องของการเรียกร่องสิทธิสตรีใช้ที่นี่ไม่ได้ เพราะว่าการสร้างบารมีนี้ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะบารมีน้อยกว่า ถ้าเป็นอุปบารมีขึ้นปลายก็จะค่อยๆ เป็นผู้ชายขึ้นมา

ถาม : เมื่อเดือนที่แล้วเพื่อนหนูผู้ชายเพิ่งเสียชีวิตเจ้าคะ แต่พอเขาออกจากร่างไปหนูเห็นเป็นนางฟ้าเทวดาเจ้าคะ ?

ตอบ : ในระหว่างที่เขาค่อยๆ เปลี่ยนมาจากผู้หญิงมาเป็นผู้ชาย ความเป็นผู้หญิงก็ยังติดอยู่ ขณะเดียวกันขณะที่เขาใกล้จะเป็นผู้ชาย ความเป็นผู้ชายก็จะติดอยู่ เราก็มองไปตราหน้าว่าเขาเป็นทอมบ้างเป็นตุ๊ดบ้าง แต่จริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ถ้าศึกษาในเรื่องยถาภูมิ ตาญาณจะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติเลย เพียงแต่ว่าระยะนี้คนทั้งหลายเหล่านี้เขาเกิดมากขึ้นๆ เพราะอาจเป็นวาระหรือเวลาของเขา เราก็เลยไปคิด

ว่า เอ๊ะ ! ทำไมมันมากจัง

ถาม : พอได้ไปอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องมงคลชีวิต ๓๘ ประการ ที่นี้เขาแบ่งออกเป็น ๑๐ หมวด แล้วในช่วงต้นๆ นี้เจ้าคะ จะเป็นส่วนที่ปฏิบัติได้พียงๆ แต่พอช่วงหมวดที่ ๙ หมวดที่ ๑๐ นี้จะเป็นเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติในระดับสูง ก็เลยไม่แน่ใจว่าคนธรรมดาจะปฏิบัติได้ครบไหม ?

ตอบ : ถ้าทำครบได้เป็นพระอรหันต์จะ อย่าลืมนะ อริยะสัจจา นะ ทัสสัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง การทำพระอริยสัจให้แจ้งเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง คนแจ้งในพระอริยสัจนี้พระอรหันต์นะจ๊ะ แล้วหลังจากนั้นก็ บุญรัฐสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะนะกัมปะติ จิตที่กระทบโลกธรรมแล้วไม่หวั่นไหว อโสกัง เป็นผู้ไม่เศร้าโศก วิระชัง ปราศจากซึ่งชุลี เขมัง เป็นผู้เกษมอยู่ตลอดเวลา

ถาม : แล้วเราจะแบ่งระดับขั้นอย่างไร ว่าเราควรจะปฏิบัติถึงหมวดไหน ?

ตอบ : ได้ทั้งหมดยิ่งดี สมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะทำตามนั้น อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าท่านเทศน์อะไรก็ตามท่านหวังมรรคผล สิ่งที่ท่านสอนทุกอย่าง ถ้าเราปฏิบัติตามนั้นหวังผลได้ถึงจุดสุดท้ายคือพระนิพพานเลย ดังนั้นมงคลสูตรเป็นหนึ่งในสูตรจำนวนนับไม่ถ้วนที่พระองค์ท่านเทศน์มา นับถ้วนได้แต่นับยากหน่อย สามารถส่งผลให้เข้าถึงนิพพานได้ ตะโปจะ การบำเพ็ญตบะใช้ใหม่ พรหมจรรย์ จะ การรักษาพรหมจรรย์ มันก็ค่อยๆ ก้าวเข้าไปแล้วนี่ พรหมจรรย์ก็ต้องอนาคามีใช้ใหม่ อริยะสัจจา นะทัสสัง การทำอริยสัจให้แจ้งอย่างนี้ ยิ่งไล่ก็ยิ่งสูงนะ

ถาม : เทวดาที่มีวิมานอยู่บนต้นไม้ ต้นไม้สูงเพียงหนึ่งคืบก็มีวิมาน

ได้แล้ว แล้วพอดิตันไม้ที่มันแคะแกร็นนี้ไม่ทราบว่ามันจะอยู่ไหม ?

ตอบ : ก็ถ้าท่านอยู่ก็เดือดร้อนล่ะจะ

ถาม : แล้ววิมานท่านอยู่จะไม่ติดดินเลยหรือครับ ?

ตอบ : เขาสามารถจะใหญ่หรือเล็กได้ตามความต้องการของตัว ถ้าทำให้เล็กลง อรรถาถาท่านเคยบอกว่า หัวเข็มหมุดเดียวอยู่ได้ ๘-๖๐ องค์ ตันไม้สูงตั้งคืบ

ถาม : อยู่กันยังไงคะ ?

ตอบ : คอนโดมั้ง ? พุดเล่นนะจะ ท่านย่อตัวได้เล็กกว่าปรมาณูอีก ขยายก็ได้

ถาม : คือว่าตั้งแต่ได้กรรมฐานแล้วก็เอาไปช่วยคน ช่วยยกกรรม ที่นี้เมื่อวันก่อนนั่งสมาธิ พระพุทธองค์ท่านมาบอกว่าวิถีทางช่วยของเรา ที่ทำอยู่นี้เป็นกรช่วยเหลือชั่วคราว ไม่สามารถช่วยคนให้หลุดพ้นได้จริงแค่ แก่กรรมไปได้แต่ละครั้ง ๆ ท่านก็บอกว่าจะต้องใช้หลักธรรมคำสั่งสอน ของพระพุทธศาสนาเข้าช่วยในการแก้กรรมด้วย ที่นี้ก็ถามพระพุทธองค์ว่าจะใช้ยังไงเจ้าคะ ท่านก็บอกมาให้มาถามท่านเจ้าคะ ?

ตอบ : งานนี้เสี่ยงไม่ได้ พ่อใหญ่สิ่งนี้เสี่ยงไม่ได้เลยใช่ไหม ? ก็แนะนำ เขาในทาน ศีล ภาวนา เพราะว่าบุคคลที่มันคงในทาน ศีล ภาวนา ผลกรรมถึงแรงขนาดไหนก็ตามจะตามสนองได้ไม่ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เต็มที่ได้ไม่เกินนั้น

ถาม : แนะนำอะไรนะเจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาปฏิบัติอยู่ในทาน ในศีล ในการภาวนา ให้มันอยู่ในกรอบ ของสามอย่างนี้ มันจะได้ไม่หลุดออกไปเป็นมิจฉาทิจู

ถาม : แล้วเขาบอกทำไมไม่เป็นล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : ค่อยๆ แจกแจงรายละเอียดให้เขาสิว่า ให้ท่านไม่ใช่ให้ทีหนึ่ง เป็นแสนเป็นล้าน ให้ที่บาทสองบาทก็ได้แบบนี้ หรือถ้าหากว่าเสียตาย ทรัพย์สินขึ้นมา เปลี่ยนเป็นรักษาศีลก็ได้ ค่อยๆ ว่าจะไป เต็มขวานาญขึ้น ก็จ้อได้ตลอดเอง

ถาม : ก็เลยสงสัยเจ้าคะ ว่าจะต้องไปนั่งศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนใน โรงเรียน ?

ตอบ : สมควรจะสมควร เพราะว่าถ้าหากว่าจะไปเป็นครูบาอาจารย์ เขา เรียนรู้ให้แม่นตำราไว้ โอกาสที่จะได้เปรียบเขามีเยอะ เป็นที่พึ่งของ คนอื่นเขา ถ้าทรงศีล ทรงธรรมได้ จะมีประโยชน์มากเลย ตรงที่ว่า เราสามารถจะแนะนำเขาได้

ถาม : แล้วต้องศึกษาทางด้านไหนก่อนเจ้าคะ ?

ตอบ : ด้านไหนก่อน ? ก็เอาด้านทาน ศีล ภาวนาที่แหละ ทางที่ดีก็ เอาคำสั่งสอนหลวงพ่อกับเป็นหลัก กรรมฐาน ๔๐, คู่มือการปฏิบัติ หรือจะ เอาปฏิบัติท่านผู้เฒ่า อะไรก็ได้ ว่าให้มันเข้าไปเลยอันไหนที่เราทำได้ มันใจว่ามันไม่ผิดแน่นอนก็แนะนำเขาไป

ถาม : กำลังสงสัยเลยเจ้าคะ อย่างคนที่หนูเคยฆ่าตัดศีรษะเขาในชาติก่อน ชาตินี้เขาเอาคืน ทำไม่ไม่เอาชีวิตเสียเลย ?

ตอบ : ตันทุนเราใช้เขาแล้ว ดีไม่ดีก็ลงนรกมาแล้ว ตรงนี้มันมีแค่ เศษเท่านั้น เพราะฉะนั้นเศษๆ มันเล็กน้อยเท่านั้น จะให้เขาฆ่าเราเลยก็ ไม่ได้ แต่ว่าเราสามารถทวงเราให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง ให้พบอุบัติเหตุ อันตรายใดๆ บ้างอย่างนี้เป็นต้น

ถาม : คนที่เคยรู้จักเขาบอกว่าเวลาเขานอนหรือเขาอยู่คนเดียวเขาจะเกิดอาการกลัวผีมาก แล้วจะแนะนำเขาอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาแต่งงานซะ (หัวเราะ) ตรงไปตรงมาดีไหม ? อยู่คนเดียวแล้วกลัวนี่ หาแฟนให้จะได้หายกลัวไปเลย สอนให้เขารู้จักภาวนา ถ้ากำลังใจทรงตัวมันจะเริ่มรู้จักว่าผีจริง ๆ แล้วคืออะไร ? ความจริงแล้วผีน่าสงสารมาก ไม่ได้น่ากลัวหรอก พอเขารู้ความเป็นจริงเขาก็เลิกกลัวไปเอง

ถาม : คนที่มีปัญญามากๆ นี้ อย่างคนที่จบปริญญา อย่างอัลเบิร์ต ไอสไตน์ อย่างนี้ ทำไมเกิดมาไม่เจอพระพุทธศาสนาบ้างเลย แต่สร้างระเบิดนิวเคลียร์เอาไปบอมบ์คนตายเป็นแสนๆ คน ?

ตอบ : เต็มๆ ใจเย็นหนู ไอสไตน์เอาไปบอมบ์เองหรือ ?

ถาม : ไม่ใช่ครับ

ตอบ : เออ ! มันก็แค่นั้นแหละ แล้วที่เขาเอาไประเบิดหินระเบิดตึกที่มันจำเป็นต้องสร้างใหม่ ไม่มีประโยชน์บ้างเลยหรือ ? เขาสร้างมาโดยเจตนาดี แต่คนเอาไปใช้มันระยำเอง เหล็กเอามาทำเป็นคราดเป็นจอบ เป็นเสียม มันก็ช่วยในการเกษตรได้ดี แต่เอาไปทำเป็นอาวุธฆ่ากัน มันก็แย่อะไรไหม ?

ถาม : แล้วอย่างคนที่เขาจบสูง จบเมืองนอกนี่ ถือว่ามีบุญไหมครับ ?

ตอบ : มีอยู่ แต่ขณะเดียวกันเขาเองอาจไม่ได้ปฏิบัติในพุทธาณุสสติเลยไปเกิดนอกเขตพระพุทธศาสนา

ถาม : เวลาคนที่จะสื่อจิตถึงกัน สภาวะของผู้ที่จะสื่อจิตไปและของผู้ที่ได้รับ สภาวะจิตนี้จะต้องทำอย่างไรถึงจะสื่อกันได้ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ต้องมีพื้นฐานของเจโตปริยญาณอยู่บ้าง ถ้าหากว่าฝึกให้คล่องตัวได้ยิ่งดี ไม่อย่างนั้นแล้วถ้าเครื่องรับรับได้แต่เครื่องส่งส่งไม่เป็น หรือว่าเครื่องส่งส่งได้แต่เครื่องรับรับไม่เป็น มันก็แย่ เครื่องรับรับได้แต่เครื่องส่งส่งไม่เป็นพอกล้ากลืนมันไปได้ แต่ว่าเครื่องส่งส่งเป็นเครื่องรับรับไม่ได้นี่ เจิงเลย ไม่รู้จะสื่อกันอย่างไร เพราะฉะนั้นอย่างน้อยๆ ต้องให้เขาฝึกพื้นฐานของทิพจักขุญาณ โดยเฉพาะเน้นเจโตปริยญาณให้ได้ ถ้ามีพื้นฐานตรงจุดนี้แล้วต่อไปสบายมาก มือถือไม่ต้องพก

ถาม : แล้ววิธีที่เคยลองว่าเวลาโทรศัพท์มาเราจะรู้ว่าใครโทรมา ?

ตอบ : ใช้ได้เลย เพราะว่าตัวนั้นมันจะพิสูจน์ได้ในระยะสั้น ๆ ว่าเราตั้งอารมณ์ถูกหรือผิด ถ้าตั้งอารมณ์ถูกมันก็แม่นทุกครั้ง บางคนเขาก็แปลกใจว่าอาตมาฟังเสียงเขาแล้วจำได้หรือ ? จะบอกว่าเห็นหน้าเลยก็เกรงใจ

ถาม : มีอยู่คืนหนึ่งเจ้าคะ นอนอยู่ดีๆ ตื่นขึ้นมาตอนตีสอง กิ่งเจ้าคะว่าตื่นขึ้นมาทำไมไม่จ้วงเจียดด้วยนะเจ้าคะ พอตื่นขึ้นมาก็ตั้งหน้าตั้งตาทำสมาธิ ก็ไม่รู้ว่าทำไมไม่ต้องทำ พอทำได้ประมาณตีสี่ ลงมาเห็นคุณพ่อคุณแม่ท่านก็ทำด้วย ก็เลยสงสัยว่าเราตื่นขึ้นมาเพราะท่านหรือเปล่านั้น อย่างนี้...?

ตอบ : บางทีก็ใช่ บางทีก็ไม่ใช่ ให้ดูเหตุปัจจัยรอบ ๆ ด้วย ของอาตมาเองนี้สมัยเป็นฆราวาสเคยบอกพระภุมิเจ้าที่ไว้ว่าถ้าหากว่ามีอันตรายอะไรที่จะเกิดขึ้นก็ขอให้ท่านปลุกก่อนท่านานที ขอให้มันสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เพื่อที่จะได้แก้ไขเหตุการณ์ได้ด้วย ตื่นไหนที่อยู่ๆ ลูกพรวดพราดขึ้นมาตาสว่างแจ้ว ระวังไว้เลย เจอแน่ คราวนี้ว่าบางทีก็อาจเป็น

การที่พระท่านสงเคราะห์ให้ก็ได้หรือเทวดาท่านสงเคราะห์ให้ก็ได้ เนื่อง จากว่ากระแสของพ่อแม่ลูกส่วนใหญ่ผูกพันกัน พอถึงเวลาท่านทำ เราทำ มันก็หนุนเสริมไปทางเดียวกัน จิตมันก็จะทรงตัวได้ง่ายกว่า
ถาม : เพิ่งย้ายบ้านใหม่ จะบูชาพระภูมิใหม่ ถ้ายังไม่ตั้งศาลมีวิธีบูชา อย่างเป็นทางการบ้างครับ ?

ตอบ : ตั้งใจจุดธูปบอกท่านด้วยความเคารพไปก่อน ถ้ามี โอกาสก็ทำศาลให้ท่านไป สมัยโบราณเขาไปอยู่ที่ไหน เขาจะใช้ประ เภทพาน ตั้งพวกหมากพลูบูชาหรืออะไรนั่น แล้วก็สวดคำหนึ่งบาท จะจุดธูป บอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางว่าขออาศัยสถานที่นี้ เงินจำนวนนี้เป็นค่าเช่าที่ ด้วย ลักษณะนั้น แล้วก็เอาเงินจำนวนนั้นไปทำบุญ ถ้าอย่างนั้นอยู่สบาย ทุกสาย แต่ถ้าสามารถตั้งศาลให้ท่านได้โดยไม่ลำบากมากนัก ทำ ไป เพราะว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพ ถ้ามีอะไรที่ไม่เกิน วิสัยท่านจะสงเคราะห์ให้เรา

ถาม : พอดีเคยพบคนที่เป็นบุคคลที่หนีมานรกเจ้าคะ เราก็บอกให้ ทำบุญทำกุศลแล้วเขาก็ไม่ทำ แล้วก็เห็นยมทูตเขามาเจอตัว อีกไม่นาน เขาก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไป ที่นี้ก็เลยสงสัยว่าทำไมวิญญาณเหล่านี้ จึงสามารถจำทางหลบหนีมาได้เจ้าคะ ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าเขาโดนลงโทษอยู่ในขุม ไม่สามารถจะหนี มาได้ คาดว่าจะอยู่ในระหว่างการตัดสินในระหว่างการตัดสินนี้ถ้า หากว่าตรงกับวันสำคัญ ฟังให้ดี ๆ นะ จะมีวันสำคัญอยู่สี่วัน ก็คือวัน มาฆบูชา, วันวิสาขบูชา, วันเข้าพรรษา, วันออกพรรษา จะเป็นวันที่ ชาวบ้านเขาทำบุญกันมาก พระยายมท่านจะปล่อยบรรดาผู้ที่ไปรอ

รับการตัดสินนี้ ให้ไปโมทนาบุญก่อน บรรดาผู้ที่โทษหนักรู้ว่าถ้าหาก ตัดสินเด็ดขานแน่ ก็เผ่นเลย แต่ส่วนใหญ่แล้วเขามักไปรอการตัดสิน เพราะพระยายมท่านพยายามช่วยทุกวิถีทางเพื่อที่จะให้เขาหลุดพ้นไป ได้ จะได้ไม่ต้องรับโทษ จำให้แม่นยำว่าพระยายมไม่มีหน้าที่พาใครลง นรก แต่ท่านพยายามกันไว้ไม่ให้ลงนรก พวกที่กลัวไม่เข้าเรื่องเข้าราว มันก็เผ่นเสียก่อน อย่างนั้นเขาก็ไปตามคืน

ถาม : แล้วต้องใช้เวลานานไหมครับ ?

ตอบ : เวลาของเขามันนิดเดียว อย่าลืมว่าที่ตำหนักพระยายมนี้ วันหนึ่งเท่ากับห้าสิบบปีมนุษย์ เวลาของเขานิดเดียว ทางนี้โตเป็นหนุ่ม เป็นสาวแล้วก็มี นี่พวกเราใช้แรงงานพรหมเกินขนาดนะนี่ ท่านหยุดงาน ปีละสี่ครั้งแค่นั้นเอง แล้วก็ครึ่งละสามวัน คือว่าขึ้นสิบสี่ค่ำ ขึ้นสิบห้า ค่ำ แล้วก็แรมหนึ่งค่ำ แล้วขณะเดียวกัน เวลางานมาก ๆ ก็หยุดแต่ตัว จริง บางทีก็แรมมืดตัวเอาไว้ทำงานแทนต่อ

ถาม : พุดถึงหนีนรกแล้ว ประเภทที่หนีจากสวรรค์มีไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นไม่มี มีแต่ตะเกียกตะกายลงมา ส่วนใหญ่พยายามจะ ขึ้นไป ไม่หนีหรอก มีแต่ประเภทที่ว่าถ้าหากว่าตนลงมาเกิด บางประเภท ก็ทำสิ่งที่ไม่ดีไว้เยอะ ถ้ารอให้หมดบุญก็เดียวอาจต้องไปรับกรรมใน อบายภูมิเลย ก็ขออนุญาตลงมาเกิดก่อน บางพวกเห็นว่าถ้าตนเองลง มาเกิดในวาระนั้น เวลานั้นจะสามารถสร้างบุญสร้างบารมีทำให้ตัว เองได้ดีมากกว่าเดิมอีก ก็จะขออนุญาตลงมาเกิด ซึ่งทั้งสองกรณีนี้ ต้องมีเทวดาผู้ใหญ่เป็นผู้รับรอง

ถาม : แสดงว่าเรื่องการลงมาจุดนี้ เราเลือกเองได้ใช่ไหมคะ ?

- ตอบ : จะ เราเลือกเองได้
- ถาม : พวกเราที่ลงตามหลวงพ่อลงมานี้ ก็ต้องมีเทวดาผู้ใหญ่รับรอง?
- ตอบ : จะ ท่านย่ำรับรอง ไปกราบขอบพระคุณท่านเสีย ไม่ค่อยจะนึกถึงท่านเลย
- ถาม : ไม่รับรองนี้ ไม่ได้หรือครับ ?
- ตอบ : ไม่รับรองเป็นไปไม่ได้จะ เพราะว่าไม่รับรองนี่ปล่อยลงมาไม่มีผู้คุมก็เพลิน ส่วนใหญ่แล้วพวกเรากำลังใจมันไปด้านเดียว ถ้าดีก็ดีไปเลย ถ้าหากว่าเลวก็เป็กระจุตไปเลย ก็จะต้องมีประเภทไม่เรียบร้อยหวัดไว้ สังเกตไหม เวลาจะชั่วที่โรมันทำไม่ค่อยได้ มีความรู้สึกอะไรบางอย่างคอยเตือนคอยบังคับอยู่เรื่อย ต่อไปถ้าหากว่าเตือนแล้วไม่ทำ อาจมีทำใหญ่ๆ ยื่นออกมาด้วย
- ถาม : ก็เคยโดนเหมือนกันคะ ไปหาหลวงปู่ปานโดยไม่ได้รับอนุญาต โดนตีบตกลงมา แล้วคนที่เขานั่งสมาธิด้วยกันเขาเห็นเหมือนกัน พอออกมาเขาก็นั่งหัวเราะกัน (หัวเราะ) อายเขา ?
- ตอบ : นั้นฐานกรรณาแล้วจะ แคส่งเบาๆ ถ้ารักมากจะหนักกว่านั้นอีก ยังดีที่ไม่รักเท่าไร
- ถาม : พอดีมีพี่อยู่คนหนึ่ง บังเอิญวันนั้นเราพูดมากไปหน่อย เขาบอกว่าน้องๆ พูดมากไปแล้ว หยุดพูดได้แล้ว เราก็เลยหยุด พอเช้าวันรุ่งขึ้นพี่คนนั้นเขาก็พูดไม่ได้ แล้วมีอีกคนหนึ่ง หน้าเราเป็นสิ่ว เราก็รักษาสีวน้องเขาก็บอกว่าหน้าสกรปรกถึงได้เป็นสิ่ว พอวันรุ่งหน้าเขาก็สิ่วเต็มเลย เจ้าคะ ไม่ทราบสาเหตุการณ์มันเกิดมาได้อย่างไรเจ้าคะ ?
- ตอบ : บางคนที่ตั้งใจทำความดีมีลักษณะเหมือนกับกระแสด

- ไฟฟ้า คุณอนันต์ ก็โทษมหันต์ ถ้าใครไปแตะต้องผิดจังหวะโทษก็เกิดแก่กับตัวเอง บางทีเราเองไม่ได้คิดจะเอาผิดเอาโทษใคร แต่บรรดาผู้ที่เขาดูแลรักษาเราอยู่เขาเกิดไม่ชอบใจแกล้งเอาเสียบ้างก็เป็นไปได้ แล้วถ้าหากว่ายิ่งบริสุทธิ์แบบพระอรียเจ้า เช่น พระอรหันต์นี้ ถ้าเป็นฆราวาสต้องตัดให้ตายไปเลย เพราะถ้าอยู่แล้วจะเป็นโทษแก่คนอื่นเขามากคล้ายๆ กับแบบนี้แหละ
- ถาม : ไม่แน่ใจว่าเขาคิดถูกหรือคิดผิดนะเจ้าคะ เขาบอกว่าเขาสามารถมีภรรยาได้หลายคน ถ้าภรรยายินยอม อาจไม่ได้พูด อาจพูดด้วยปาก แต่ใจไม่ได้บอกว่ายินยอม ?
- ตอบ : อันนั้นใจจะยอมไม่ยอม ถ้าพูดด้วยปาก ก็เสร็จเขาแล้ว
- ถาม : เรียบร้อยเลยหรือเจ้าคะ ?
- ตอบ : จำ รับรองได้มันตีกิน มีเป็นฝูงเลย
- ถาม : แล้วเขาถือว่าเขาไม่ผิดศีลได้หรือเจ้าคะ ?
- ตอบ : ไม่ผิดจะ ก็แบบเดียวกับว่า คนที่เคยเป็นเจ้ากรรมนายเวร เราเคยกระทำการที่ไม่ดีต่อเขา ถ้าหากว่าเขาเอ่ยปากอโหสิกรรมให้กับเรา จะเพราะโดนเราหลอกหรืออะไรก็ตามก็เป็นอันว่าจบกัน
- ถาม : ถ้าหากว่าเจ้ากรรมนายเวรเราบอกเขาให้อโหสิกรรมเป็นอันจบเลยหรือเจ้าคะ ถ้ามันต้องหลอกล่อเก่งๆ ?
- ตอบ : ลองทำดูก็ได้ ถ้าเขาเก่งกว่าเราก็กแ่งเหมือนกัน
- ถาม : ตรงใจมากเลยเจ้าคะ ของหนูนี่เขาเคยบอกไว้ว่าต้องกราบเท้าเขาก่อนเขาจะอภัยให้ ทีนี้ชาตินี้จะให้ก้มกราบไม่มีปัญหาหรือเจ้าคะ แต่กลัวเขาจะงงที่ว่าตัวเขาก็ไม่ได้เข้าวัดทำบุญอะไร ?

ตอบ : บอกเขาก่อนสิ อาตมาเคยทำมาแล้ว เจอหน้าคนบางคนรู้เลยว่าถ้าหากว่าขึ้นปล่อยให้เขาเป็นไปตามวาระกรรมตามกาลเวลาของมัน เราที่บวชพระอยู่จะบวชไม่ได้ บอกว่าสิ่งที่พูดต่อไปนี้จะว่าอาตมาบ้า อาตมาก็ยินดีรับว่าบ้า แต่ว่ากรรมอะไรทั้งหมดที่เคยล่วงเกินมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ขอให้ป็นอโหสิกรรมต่อกันได้ไหม เขารู้ดีเวลานั้นเลย เขาบอกว่าได้ แล้วสิ่งที่เขาเคยล่วงเกินก็ขออโหสิกรรมด้วยก็จบกันเลย คือว่าถ้าหากว่ากระแสกรรมนี้มันเนื่องมานี้ ถ้าหากว่าเราเอ่ยขึ้นมา เขาจะหนีก็ออก

ถาม : พอดีสงสัยเกี่ยวกับเรื่องของการให้ทานและผลของการให้ทาน มีอยู่ข้อหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะเข้าใจถูกหรือเปล่าเจ้าคะ ก็คือว่า ที่ผู้ให้ทานมีจิตอนุเคราะห์ในการให้ทาน การให้ทานนั้นจะก่อให้เกิด ผู้นั้นมีจิตโหม่ไปในทาง .....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : ลักษณะนั้นเราต้องเข้าใจว่าผลของการให้ทานนี้ยังเป็นกามาวัจร คือว่ายังเป็นไปอยู่ในแวดวงของกรรม จะเกิดหมายถึงว่ายังเป็นประเภทที่จากสัตว์เดรัจฉานเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาอย่างนี้ ที่นี้อานิสงส์นี้ยังเป็นของเขาอยู่อย่างนั้น พูดตรงๆ อย่างนั้นเลยก็ได้ ขณะเดียวกันว่า ทานบารมี ผู้ที่ตั้งใจทำจนสูงสุดแล้วก็เข้านิพพานได้เหมือนกัน แล้วถ้าหากว่าเราพ้นจากตรงจุดนั้นไปถึงความเป็นพระอรียเจ้า กระแสกรรมมันก็จะลดลง ขณะเดียวกันว่า อย่างไฟไซ้ไหม เราไซ้ให้ป็นคุณก็ได้ ไซ้ให้ป็นโทษก็ได้ เราจะรู้จักเลือกไซ้เอง

ถาม : วิธีในการตัด รัก โลภ โกรธ หลง ตัดอย่างไร ให้ขาดเร็วที่สุด?

ตอบ : ต้องเอากรรมฐานคู่ศึกของเขาในเรื่องของกามราคะคือ

ความรักนี้ ต้องใช้กรรมฐานคู่ศึกของเขา อย่างเช่นว่า เอากรรมฐานคู่ศึกกรรมฐานก็ได้ หรือใช้อุสภกรรมฐาน หรือ กายคตานุสติที่เป็นคู่ศึกโดยตรงของเขาก็ได้ ตัวโลก ก็ทานบารมีกับจาคานุสติ ตัวโกรธก็ใช้เมตตาบารมี หรือว่าจะใช้กสิณสี่ก็ได้ ถ้าตัวหลงนี้สารพัดเลย โดยเฉพาะตัว อานาปานุสตินี้ จำเป็นต้องเจริญให้มากเข้าไว้ ไม่นั่นเดี๋ยวลผลสติเมื่อไร โอกาสที่จะหลงไปยึดติดอยู่กับ โลภะ โทสะ โมหะ มันก็จะมีอีก ตราบใดที่ยังรัก ยังโลภ ยังโกรธอยู่ หลงแน่ๆ จะ เพราะฉะนั้นตัวหลงตัดยากที่สุด แต่ขณะเดียวกันมันเหมือนกับม้านั่งสี่ขา ถ้าหากว่าเราตัดขาใดขาหนึ่งได้ ที่เหลือมันก็ไม่แข็งแรงแล้วละ

ถาม : การนั่งกรรมฐานนี้ตัดกรรมได้จริงไหมครับ ?

ตอบ : ตัดได้จริง แต่ไม่ใช่ว่ากระแสกรรมนั้นขาด มันเกิดจากที่เราได้สร้างสิ่งที่เป็นบุญกุศลอย่างแรงกล้าขึ้นมาทำให้เราวิ่งห่างจากกรรมนั้น ถึงเวลาถ้าหากว่าตัวบุญนั้นมันขาดช่วงลง กรรมมันก็ตามทันอีก ถ้าจะตัดจริง ๆ ก็ต้องต่อเนื่องไม่ยอมหยุด

ถาม : บุคคลที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรกันนี้ แล้วมาเกิดร่วมภพร่วมชาติกัน อาจเกิดเป็นพี่ เป็นน้อง เป็นพ่อ เป็นแม่กัน อย่างนี้มีไหมครับ?

ตอบ : มีร้อยเปอร์เซ็นต์

ถาม : แล้วอย่างนี้ไม่เป็นการจองเวรจองกรรมกันตลอดไปหรือครับ?

ตอบ : มันตลอดไป จนกว่าจะเลิกรากันไปฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คือได้รับอโหสิกรรมต่อกัน หรือไม่อีกฝ่ายหนึ่งเป็นพระอรหันต์ไปก็ ตามจองไม่ได้ การเป็นพระอรหันต์นี้จะเป็นการอโหสิกรรมโดยอัตโนมัติ เพราะความดีที่ทานสูง

ถาม : คือว่า อยากจะได้ยาอายุวัฒนะเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ศีลห้าข้อเป็นอย่างน้อย ถ้าหากว่าชาตินี้สามารถรักษาศีลได้ บริสุทธิ์อย่างชนิดที่ว่าไม่บกพร่องเลย เกิดต่อไปอายุจะยืนมาก อยู่จน ลืมเลย

ถาม : อายุยืนแล้วขอให้สุขภาพแข็งแรงด้วยเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้น อานิสงส์ของการไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็จะได้ด้วย เพราะว่าการเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ จะเป็นเศษกรรมของปานาติบาตเขา

ถาม : แล้วยากินล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : มันมีตัวยางบางอย่าง แล้ววิธีการบางอย่าง แต่ผู้ปฏิบัติ ส่วนใหญ่เขาไม่ใช้กัน เพราะลักษณะของผู้ที่ชำนาญในกสิณลึบสามารถ อธิษฐานปรับธาตุของตัวเองได้ แต่ผู้ปฏิบัติเขาไม่ใช้กันหรอก มันน่า เบื่อหน่ายจะตายไป

ถาม : พอดีมีญาติเจ้าคะ เขามาฝึกมโนมยิทธิที่บ้าน คุณพ่อกับแม่ จะสอนฝึกสมาธิ แล้วเขากลับไปฝึกมโนมยิทธิที่บ้านเองสักประมาณ เดือนหรือสองเดือน พอกลับมาเขามีอาการเพ้อเจ้อ ก็เลยไม่ทราบ ว่า เหตุการณ์แบบนี้จะไม่เกิดกับคนอื่นที่เขาฝึกกัน ?

ตอบ : อันตบแรกต้องเตือนเขาเลยว่าสิ่งที่เรารู้เห็น รู้เห็นจริง ๆ แต่ เรื่องที่เรารู้เห็นไม่แน่ว่าจะเป็นอย่างจริงตามนั้น เพราะว่ายิ่งเรารู้เห็นชัดเจนเท่าไร การทดสอบก็ยิ่งเข้มข้นเท่านั้น ในเมื่อเป็นการทดสอบ ถ้าหาก ว่าสติสัมปชัญญะของเรามันไม่สมบูรณ์ รู้อะไรพูดเท่านั้น มันจะออก อาการเพ้อเจ้อ

ถาม : ป้องกันได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : วิธีป้องกันก็คือว่าพยายามท่องคำว่าไม่เชื่อไว้ก่อน สมัย ก่อนที่ยังอยู่วัดท่าซุง พอมาโล่อารมณ์กันว่าพี่เขาได้ทำอะไร น้องเขาได้ทำ อะไร มันจะสรุปมาตอนท้ายๆ คล้ายๆ กันว่าลูกศิษย์หลวงพ่อกที่เป็นพระ เหลือคาถาช่วยตัวเองไว้ตอนสุดท้ายว่ากูไม่เชื่อ เรื่องที่เราจะมาเรื่องที่หนึ่ง รู้แล้วถูกต้อง เรื่องที่สองถูก เรื่องที่สามก็อย่าเพิ่งเชื่อ เตือนตัวเองไว้อย่าง นี้ตลอด ไม่อย่างนั้นแล้วโอกาสพลาดมีสูง ท่องคาถาไว้ระอย่า เชื่อง่าย

ถาม : ทำอย่างไรถึงเป็นคนความจำดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ตัวนี้ใช้คาถาท่านปู่พระอินทร์ช่วยได้ คาถาสหัสสะเนตโต เคยได้ยินไหม ? ใช้คาถาบทนั้น เวลาตั้งใจจะจำอะไร ใช้คาถาสหัสสะเนต โต นึกถึงท่านปู่พระอินทร์ให้ช่วยเตือนความจำให้ด้วย รับรองว่าท่านปู่ไม่ พลาดหรอก ตั้งกำลังใจไว้ชนิดหนึ่งว่าเรื่องนี้ถึงเวลาแล้วเราจะทำ

ถาม : ใช้คาถานี้กับการอ่านหนังสือได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : หนังสือนี้เป็นเรื่องถนัดเลยล่ะ เพราะว่าหลวงพ่อกท่านแนะนำ ให้ให้นักเรียนที่สอบใช้คาถาบทนี้แทบทุกคน

ถาม : .....(เรื่องเจ้ากรรมนายเวร)..... ?

ตอบ : มีรายการจองเวรที่สนุกมากเลย ก็คือว่าสมัยที่พระพุทธเจ้า เป็นเจ้าชายกุสราจของเวรพี่สะใภ้ตัวเอง ตอนนั้นท่านยังติดนิสัยขี้โมโห อยู่ พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบิณฑบาต พี่สะใภ้ก็..เขาใช้คำว่าแบ่งทอด สมัย นี้ น่าจะเป็นโรต๊ะ ทำเอาไว้สำหรับส่วนของตัวเอง ส่วนของสามีและส่วน ของน้องสามีด้วย เอาส่วนของตัวเองใส่บาตรแล้วรู้สึกไม่สมกับใจที่อยาก จะทำ ก็เอาส่วนของสามีใส่ไปด้วย พอใส่ไปแล้วก็รู้สึกว่าจะยังไม่สมกับ

ที่อยากจะทำ ก็เอาส่วนของน้องสามมีใส่ไปด้วย เสร็จแล้วรีบไปทำใหม่ ยังไม่ทันจะเสร็จสองคนหิวโซกลับมา มาถึงถามหาปรากฏว่าใส่บาตรไปแล้ว น้องสามมีก็ดำเซ็ดเลย คราวนี้ท่านเองท่านโกรธ แต่ว่าพอทำเสร็จก็แบ่งให้แต่ละคนแล้วเอาของตัวเองไปใส่บาตรเพิ่ม แล้วอธิษฐานว่าอย่าให้เจอน้องสามมีคนนี้อีกเลย รายโน้นพอได้ยินก็โมโหไฟแลบอีกเหมือนเดิม เอาไปใส่บาตรก็อธิษฐานว่าเกิดชาติไหนก็ขอให้ได้ผู้หญิงคนนี้เป็นเมีย ระวังเขาจะจองแบบนี้ละจ๊ะ

ถาม : แล้วคราวนี้จะอยู่กับดีหรือเปล่า ?

ตอบ : พยายามให้มีทาน มีศีล มีปัญญาเสมอกัน อยู่กันได้ แต่ถ้าหากว่ามันไม่เท่ากัน ขาดส่วนใด ส่วนหนึ่งไป ก็อยู่กับลำบากนิดหนึ่ง

ถาม : ถ้าเกิดว่าระลึกชาติได้ว่าคนที่เราไปพบนี่เขาเคยเกิดเป็นบิดามารดาเรา ควรที่จะให้ความสำคัญบุคคลนั้นเทียบเท่าบิดามารดาเรา หรือแค่รับทราบว่าเขาเคยเป็นบิดามารดาเรา ?

ตอบ : จริงๆ คือรับรู้ไว้ด้วยความเคารพ แต่เราต้องเข้าใจว่านั่นเป็นสถานภาพในอดีต ปัจจุบันนี้มันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ถ้าหากว่าสามารถที่จะแสดงออกในอุปถัมภ์ คือนอบน้อมถ่อมตนต่อท่านได้ก็ให้แสดงออกลักษณะที่ว่าท่านเป็นบิดามารดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่ผ่านไปแล้วนี้มันเหมือนกับเงาในสายน้ำ เราจะไปงมมันเท่าไรก็ไม่มีความหมายอันใด มีแต่จะเหนื่อยเอง เพราะเรื่องมันผ่านมาแล้ว เราจะเป็นผู้หลุดพ้นได้ต่อเมื่อเราปล่อยวาง ถ้าหากว่าเราไปแบกรับเอาสิ่งเก่าๆ ที่ผ่านไปแล้วกลับคืนมาอีก แทนที่จะปล่อยได้กลายเป็นว่ายแบกหนักกว่าเดิม

ถาม : ถ้าอย่างนั้นก็แค่รับรู้ แล้วปล่อยวาง ?

ตอบ : จะ...รับรู้รับทราบแล้วปล่อยวางได้จะดีที่สุด

ถาม : แต่ว่า ถ้าทางเขาไม่ปล่อยวางเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ พวกฝึกมโนมยิทธิจะมีจำนวนมากที่เขาไปฟื้นความหลัง เสร็จแล้วแทนที่จะจดจำว่าแต่ละชาติที่เกิดมามีทุกข์พอแล้ว กลายเป็นว่าไปฟื้นความหลังเข้ากลายเป็นกอดคอตายกันทั้งพวกเลย คือต่างคนต่างยังขึ้นฝั่งไม่ได้ แทนที่จะสะกลับไปยังดี

ถาม : ถ้าในอดีตเราเคยทำกรรมไม่ดีไว้ ถ้าเราไประลึกตรงจุดนั้น แล้วผลกรรมจะให้ผลคืนมาทันทีเลยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตายตอนนั้นก็สบายมากเลย รับรองว่ามีเท่าไรก็รับไปทั้งต้นทั้งดอก พระพุทธเจ้าท่านถึงได้สรุปหลักการปฏิบัติว่า ละเว้นความชั่วทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม ทำจิตใจให้แจ่มใสอยู่เสมอ การที่ระลึกถึงความชั่วในอดีต ทำให้จิตใจเศร้าหมอง

ถาม : พอดีมีน้องคนหนึ่งเจ้าคะ เขาจะมีจิตที่ผวาอยู่เป็นประจำ พอกำหนดจิตดูอดีตชาติแล้วนี่เขาเป็นผู้ที่เคยถูกลอบฆ่าในขณะที่หลับ เจ้าคะ แล้วสภาวะจิตที่เขาตกใจก่อนตายทำให้สภาวะของเขาไม่ว่าจะนั่งกรรมฐานหรือนอนจะผวาตื่นเป็นระยะๆ ไม่ทราบว่าจะช่วยแก้ปัญหาเขาอย่างไรได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาใช้ความพยายามในการฝึกสมาธิต่อไปนะ ไม่ต้องมากหรอก เอาแค่ปฐมฌานก็แก้ได้แล้ว บอกเขาว่าเป้าหมายแค่ปฐมฌานพอ มันผวาก็ให้ผวาไป พยายามเข้าหน่อยหนึ่ง พอสภาพจิตมันเคยชินเดี่ยวมันผ่านตรงจุดนั้นได้เอง

ถาม : เขาไม่แน่ใจว่าเขาจะไปได้ ?

ตอบ : ช่วยกระตุ้นเขาหน่อย ติบ ๆ ส่งไปหน่อย ไปอยู่กับเขาขนาดนั้นแล้วก็เอาเสียหน่อยสิ

ถาม : ถามเคล็ดลับเจ้าคะ ทำไมผู้ที่ปฏิบัติธรรมเป็นปกติท่านไม่ค่อยจะแก่เลยเจ้าคะ เป็นเพราะอานิสงส์อะไร ?

ตอบ : โดยเฉพาะถ้าหากว่าภาวนา ตัวภาวนาจะทำให้กำลังใจเยือกเย็น มันไม่เครียด ในเมื่อไม่เครียด ร่างกายมันก็ทรุดโทรมช้านี้หมายถึงทำถูกนะ ถ้าทำผิด ทำมากเกินไปก็อาจแก่เร็วได้เหมือนกัน

ถาม : อันนี้ปฏิบัติธรรมเพื่อลดอายุได้หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ลดอายุได้ หลอกเขาได้ อายุมันเท่าเดิม อายุมันก็เป็นปกติของมัน เพียงแต่ว่าร่างกายมันจะทรุดโทรมช้า

ถาม : พอดีช่วงนี้ก็แปลกเจ้าคะ ตัวเองก็จะมีเวลาสี่มของหรือว่าต้องเอาของอะไรไป จะมีเสียงเตือนเป็นระยะ ๆ ว่าต้องเอาอะไรไป ต้องเตรียมอะไรไปล่วงหน้า ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นคาถาท่านปู่พระอินทร์ไม่ต้องใช้แล้วจะ ใช้ท่านที่เตือนมาเลย

ถาม : ไม่ทราบว่าจะเสียงมาได้ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : อย่าลืมว่าของเราเองนี่จะมีเทวดาประจำตัวรักษาอยู่ บรรดาเทวดาประจำตัวก็คือพ่อแม่ครูบาอาจารย์หรือว่ามีตรสหายสนิทที่ในอดีตเคยคบหากันมาเคยมีความสำคัญกันมา ท่านตายไปแล้วท่านก็ยังจำเราได้อยู่ ในเมื่อเห็นเราตั้งใจทำความดีก็ช่วยส่งเสริมความดีของเราในหนึ่งมันไม่เกินวิสัยที่จะสงเคราะห์ได้ก็เอาสักหน่อยหนึ่ง ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่มีทิพจักขุญาณตรงนี้ ถึงเวลาเตือนแทบตายมันก็ไม่รู้สึกทีหนึ่ง ท่านก็คง

ไม่เตือนให้เสียเวลาเหมือนกัน

ถาม : เพื่อนเขาอยากได้มั่งเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ทำอย่างเราสิ

ถาม : เราก็มารู้ว่าทำอ้อทำไหนถึงได้ ?

ตอบ : บอกเขาว่าเกิดใหม่บ่อย ๆ เดี่ยวก็ได้เอง (หัวเราะ) มันต้องขยันเกิดหน่อย แต่ละชาติก็ต้องสร้างสมไป เดี่ยวพอถึงวาระถึงเวลามันก็ได้เอง

ถาม : ไม่ทราบว่าจะพวกผีที่เขาอยู่สิงตามบ้านเขาจะอยู่ในลักษณะยังไงเจ้าคะ ถึงจะเข้าสิงคนได้ ?

ตอบ : เรื่องเขาสิงคน ต้องทำความเข้าใจว่าถ้าไม่มีกรรมอันเนื่องกันมา แล้วจึงหว่าเวลาเหมือนเปิดให้เขาสิงยากมากเลย เราเองอาจคิดว่าง่าย ๆ แต่ความจริงเขารอจังหวะ บางทีอาจรอเป็นร้อย ๆ ปีหรือรอกันข้ามชาติข้ามภพกว่าจะได้จังหวะของมันนะ สภาพของเขาก็น่าสงสารมาก คล้ายกับว่าของเขาเองโดนจำกัดเขตด้วยกรรมที่เขาทำมา ต้องอาศัยอยู่ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะอย่างนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นเขาลำบากมาแล้ว น่าสงสารมาก สภาพเขาบุญไม่พอ เลยโดนบังคับให้มีที่อยู่ได้แค่นั้น เทวดาเขามีวิมานสวยเขียว แต่นี่ชาวบ้านเขามีแค่นี้ก็อยู่ได้แค่นั้น เสริจแล้วถ้าหากว่าวาระและเวลามันเปิดให้ก็อาศัยสื่อผ่านร่างของคนชนิดหนึ่งบ่งบอกถึงความต้องการของเขาว่าต้องการอะไร ? จริง ๆ แล้วไม่ใช่ว่าสิงใครง่าย ๆ นะ ยากมากเลย แบบเดียวกับคนเกิดโชใหม่ ? เราเห็นว่าเดี๋ยวคนนั้นท้อง เดี่ยวคนนี้ท้อง แต่จริงแล้วเขาบอกว่าเอาแต่ตาบอดตัวหนึ่งโยนไว้ในทะเลที่เต็มไปด้วยคลื่นลม แล้วก็มีห่วงอยู่หนึ่งอัน

ห้าร้อยปีโผล่มาทีหนึ่ง หัวสวมห่วงได้เมื่อไรก็ได้เกิดเมื่อนั้น เต่าตาดูๆยังมุดไม่ค่อยจะเจอ เต่าตาบอดอีกต่างหาก เพราะฉะนั้นสภาพที่เราเห็นเราคิดว่าง่าย แต่สำหรับเขาแล้วยากมาก

ถาม : แล้วที่สิงเข้าไปแล้ว ต้องการชีวิตนี้... ?

ตอบ : มันขูไปอย่างนั้นเองแหละ ทำให้ตายจริงไม่ได้หรอก เท่าที่เจอมาก็สามารถคุยกับเขาได้ ถ้าประเภทที่จะเอาชีวิตอย่างเดียวกันต้องไล่แล้วละ อาจเคยอาฆาตแค้นกันมาก่อนไปทำอะไรให้เขาบาดเจ็บล้มตายขึ้นมา ถึงเวลาเขาจะเอาคืนบ้าง ความสามารถมันไม่พอหรอก ถ้ามันพอ มันเอาตายไปแล้ว ไม่มีมาสิงหรอก เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวมาก พวกนี้ขูเราไว้ก่อน แบบเดียวกับบอดิศรไง มาถึงตรงนี้ ลั่นมาเขียว กุญแจใหญ่ที่สุดโลกนี้ไม่มีใครใหญ่กว่ากูอีกแล้ว ก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นขอเชิญผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นถ้าขึ้นยืนค้ำหัวจะโดนพระเตะเสียก่อน มันขูได้แต่คนกลัวมัน อันนั้นโทษใครไม่ได้หรอก เขาไปจุดรูปเชิญเอง มันรอจังหวะมานานแล้ว ในเมื่อเชิญเขาเข้าก็ลงเลย แทนที่จะลงกระดาน ลงตัวเลย ไปเปิดช่องให้เขาเอง ถึงเวลาภาวนากันไว้ก่อน ถ้าภาวนาไว้ลงไม่ได้ เคยทำมาแล้ว สมัยเด็กๆ เล่นเล่นผีถ้วยแก้ว เราก็ก๊ว เราก็อูทโซ มันเชิญเท่าไรผีก็ไม่มาสักที มันย่ะใหญ่ เชิญที่ก็ก็ได้ ทำไมเราไปที่ไรเชิญไม่ได้สักที เรากลับผีก็ภาวนาพุทโซไว้ แล้วผีที่ไหนมันจะมาละ ?

ถาม : แล้วพวกที่ทรงเจ้า ทำไมถึงได้ ?

ตอบ : พวกนั้นส่วนใหญ่ประเภทมีกรรมเนื่องกันมา แล้วถ้าหากว่าเจ้าของร่างปฏิเสธก็ลงทรงไม่ได้ ยกเว้นจะกลั่นแกล้งให้ได้รับความลำบากบางอย่าง เช่น ให้เจ็บไข้ได้ป่วย ให้ฐานะทรุดตัวลง จนยอมรับเขา

จนได้

ถาม : ถ้าเราจะไม่ยอมจริงก็ได้ ?

ตอบ : ได้ ก็รับเอาแบบบอดิศรอย่างนั้นแหละ เขาทำอะไรไม่ได้ แต่มันทำให้ตัวเองต้องอับอายขายหน้าเขาเวลาได้สติขึ้นมา มันอาละวาดไปเยอะแล้ว

ถาม : (ถามเรื่องหิน ทำไมถึงสร้างพลังในการทำสมาธิ) ?

ตอบ : จริงๆ แล้วทุกอย่าง อย่าลืมนึกว่าเราเองเราอยู่มานานเป็นล้านๆ ปี พลังของดินน้ำลมไฟมันย่อมอาศัยอยู่ได้ แล้วขณะเดียวกันว่าบางอย่างนี้ก็อยู่ในลักษณะที่เก็บพลังได้มากเป็นพิเศษ คนที่รู้ในเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ก็สามารถอาศัยพลังงานนั้นไปใช้ในด้านต่างๆ ได้ อย่างเช่น แร่ยูเรเนียมใช้ไหม ? ทำให้แกนกลางมันแตกตัวเมื่อไรก็บรลี่ยเท่านั้น เพราะฉะนั้นทุกอย่างมีพลังงานอยู่แล้ว ไอส์ไตน์ว่าอะไรนะ ? แกนกลางของสสารทุกชนิดก็คือพลังงานใช้ไหม ? เพราะฉะนั้นไม่ต้องเถียงเขาหรอก

ถาม : ส่วนใหญ่ทุกคนเคยผ่านมาหลายภพหลายชาติแล้วและก็ได้เคยมีเนื้อคู่มาหลายภพหลายชาติแล้ว ที่นี้ชาตินี้เรามีคู่แล้ว แล้วเราไปเจอเนื้อคู่ในอดีตแล้วรู้สึกชอบเขา อย่างนี้จะผิดศีลไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นแค่ความคิดไม่เป็นไร แต่อย่าให้เป็นการกระทำ ความคิดเป็นมโนกรรม ส่วนของธรรมะมันหมองแต่ว่าศีลไม่ขาด แต่ลักษณะของการเป็นเนื้อคู่ก็อย่างที่เข้ามา เราเกิดมาเยอะก็ย่อมต้องเจอคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง ถ้าหากว่าคนไหนเคยเกิดร่วมกับเรามากลักษณะบุพเพสันนิวาสเจอหน้าก็จะรักชอบเลย คนไหนที่เกิดร่วมกันน้อย โอกาสที่จะเกิดความรู้สึกเหล่านั้นก็จะเบาบางลงไปตามลำดับ ถ้า

หากว่าเราสังเกตตัวเราจะเห็นว่าบางที่เราเจอคนๆ นี้เราก็ชอบเขา แต่ถ้าถึงเวลามันผ่านพ้น ตรงช่วงวาระกรรมนั้นมันแคล้วคลาดกันไปเราไปเจอคนอื่น อ้าว ! เจออีกแล้ว ถ้าใช้มโนยทริตดูก็จะรู้ว่าแต่ละคนล้วนแล้วแต่เป็นคู่เรา เพียงแต่ว่าจังหวะเวลาของกรรมส่งผลให้เขามาก่อนมาหลังต่างกันไป เพราะฉะนั้นตัวเราจะต้องมีสติสัมปชัญญะอยู่ในตรงจุดที่ว่าศีลของเราต้องไม่บกพร่อง ถ้าหากว่ายอมให้ศีลบกพร่องเมื่อไรโอกาสที่จะลงอบายภูมิมีสูงมาก เพราะฉะนั้นทุกอย่างทำตามทำนองคลองธรรม ชอบใจคนๆ หนึ่ง คือลุงปาน ตอนนี้มีเมียมากคนที่เก่าแล้ว เขาตั้งเป้าไว้ว่าจะมีให้ครบสิบสองคน แต่ตอนนี้เขี้ยวซึกไม่เหลือ ตอนนี้พันร่วงแล้ว หกสิบกว่า ลุงปานนี่แกชอบออกป่านอนในป่ามากกว่านอนบ้าน เมียเบื่อขึ้นมากก็ทิ้งแกไป พอทิ้งแกไปเสร็จแกค่อยหาคนใหม่เรียกว่ามารยาทดี ถ้าหากว่าเลิกร้างกันไปแล้วค่อยหาคนใหม่อย่างนี้ไม่ผิดศีล มีลูกอยู่ห้าคนไม่ได้มีแม่เดียวกันเลย ต่างคนต่างแม่หมด คือต้องอยู่ในลักษณะนั้น ต้องมีสติสัมปชัญญะพอ ไม่ใช่ว่าเห็นแล้วชอบก็กวาดไว้ในฮาเร็ม อันนั้นใช้ไม่ได้จะ ถ้าจะต้องให้เจ้าของเก่าอนุญาตก่อน

ถาม : อย่างที่บอกว่าภรรยาอนุญาตแล้ว ?

ตอบ : นั่นแหละจะ แล้วแต่ฝีมือ (หัวเราะ)

